

Het jockeypetje

Janny
Cnossen-
Hoorntje

HET JOCKEYPETJE

JANNY CNOSSEN-HOORNTJE

HET JOCKEYPETJE

Met illustraties van Peter van Straaten

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Hoofdstuk 1

„Kunnen we eten, jongens? Hebben jullie de tafel gedekt?” informeerde moeder vlug, terwijl ze een grote dekschaal, gevuld met aardappels, binnenbracht.

„Alles is klaar, mam,” antwoordde Karlijn vriendelijk, vanaf haar plaatsje onder aan de tafel. Ze las meteen weer door in haar boek, dat op schoot lag. Zelfs de opscheplepels had ze immers niet vergeten.

De gezellige gong klingelde luidruchtig in de gang en snelle voeten roffelden de trappen af. Buigend hield Douwe de kamerdeur open voor z'n moeder, die net met het vlees uit de keuken kwam.

„Kijk nou!” riep vader stomverbaasd uit, „wie heeft dat nu gedaan!”

In het rumoer van aan tafel schikken viel plotseling stilte. Toen barstte er een algemene vrolijkheid los. Midden op tafel, boven op het deksel van de omvangrijke aardappelschaal, prijkte een petje. Een alleraardigst donkerblauw jockeypetje met rode ruit.

„Ik wil . . . ,” riep Karlijn opgewonden.

„Dat is natuurlijk van Ré,” gilde Janneke, die razendsnel alle gezichten afgespeurd had.

Ré kleurde donkerrood en deed een snelle greep naar het gloednieuwe, sjieke hoedje. Maar niet alleen Ré's handen, ook andere schoten vooruit . . .

„Natuurlijk! Net door de jus!” riep ze half huilend. „Wat doen jullie aan mijn spullen!”

Moeder kwam te hulp: „Stil maar, alleen een puntje van 't lint. Leg het maar even in de keuken op een handdoek.”

„Hoe kom jij daaraan?” Vaders doordringende ogen vestigden zich op haar.

„Geruild natuurlijk,” tetterde Jos triomfantelijk. „Au! Schop jezelf, kind!” zei ze er meteen achteraan en greep naar haar pijnlijke enkel.

„Klikspaan,” fluisterde Karlijn. Jos was zo’n akelige flap-uit.

Moeders ogen lachten. „Hebben jullie Inekes brief uit Brussel al gelezen? Nee? Lees jij straks even voor, papa? Er staat zo iets leuks in. Dan eerst maar even beginnen, hè? We verhongeren bijna.”

In navolging van moeder bogen ze allemaal hun hoofd en onmiddellijk na ’t gebed kreeg vader het vlees toegeschoven. Z’n ogen begonnen te glunderen. „Rosbief? ’t Zit er vandaag aan, hè mam?”

„Ik hoef niet,” fluisterde Katrien timide naar moeder en hield haar bord angstvallig bij zich.

Ik ook niet, dacht Ré, met een ongeruste blik op vader. Als vader nou maar niet weer over dat petje begon . . . Wie zou dat in vredesnaam boven op die schaal . . .? Toen ving ze de plaagzieke ogen van Douwe. Vlammend keek ze hem aan. Ze merkte niet eens, dat moeder het meest bruine vlees aan Katrien, Josje en aan háár toebedeelde. Want: vlees moesten ze nu eenmaal eten. Zuchtend sneed ze ’t in heel kleine stukjes en verstopte het onder de aardappels.

„Zo,” zei vader, en schoof z’n bord iets terug, „vertel me nu maar eens, hoe jij aan dat petje komt, Ré.”

Gelukkig, z’n ogen waren heel wat vriendelijker geworden, constateerde de schuldige en haastig vertelde ze: „O, zo maar. ’k Mocht het een dagje van Marieloes.”

„Dus morgen geef je ’t haar terug?” informeerde vader nadrukkelijk.

„Misschien mag ik het nog een dagje . . .,” aarzelde Ré.

„Jij altijd met andermans dingen,” snoof Josje verachtelijk.

„Pas had je die ring van Rietje en gister die sjaal van . . .”
„Jos,” gebood moeder streng.
„Niet iedereen vindt alle-dagen-bruine-bonen lekker,”
neuriede Katrien op een eigengemaakt wijsje.
„Ineke krijgt nooit bruine bonen. En ze heeft er juist zo'n
zin in. Hier, vader, lees haar brief maar eens, als je wilt,”
leidde moeder af.
Ineke was zeventien. Ze hielp in Brussel een Frans spre-
kend doktersgezin met vijf kleine jongens. Haar brieven
werden elke week met gejuich begroet.
„'k Zou best in de paasvakantie naar haar toe willen,” zei
Douwe, die in de zesde klas van 't gymnasium zat.
Vader knikte instemmend. „Schrijf dan maar eens een
keurige Franse brief aan de familie daar, jongeman.”
„Moet je er: Cher monsieur et madame, of: chère madame
et monsieur boven zetten?” vroeg Karlijn, die in de zesde
van de lagere school zat.
Na de maaltijd kwam de afwasploeg in actie. Vandaag
hielpen Katrien van zestien, vierde klas gymnasium en
Josje van dertien, tweede klas ulo.
In de keuken knipte moeder heel voorzichtig het puntje
van het lint om het petje af. Je zag niets meer van de
ramp, vond ze.
Douwe wilde voor de piano springen, maar Ré van vijftien,
die in de derde klas ulo zat, hield hem tegen.
„Mispunt! Als je nòg eens wat weet! Blijf met je handen
van mijn spullen af!”
„Jouw spullen? Marieloes' spullen zal je bedoelen,” plaag-
de hij. En meteen, nieuwsgierig: „Wat ga je met dat ding
doen?”
„Opzetten natuurlijk.”
„Naar school?”

„Vanzelf! Waar anders naar toe?”

„En zet Marieloes het daarna weer op? Dan heeft ook iedereen door, dat jij . . .”

„Hou je mond! Als ikzelf maar eens wat leuks mocht kopen. 'k Hoef het niet eens te vragen. „Je hebt toch een capuchon?” hoor je dan.”

Daar ging de bel. Driemaal.

„O, Frits natuurlijk. We zouden repeteren,” zei Douwe, en drukte op de elektrische knop, waardoor de buitendeur openging. Met lenige sprongen wipte Frits de achtendertig treden op.

Intussen liep moeder weer naar de kamer en drukte het petje op Ré's hoofd.

„Fijn!” fluisterde ze dankbaar en keek in de gangspiegel.

„O, wat ben je mooi! O, wat ben je mooi,” zong Frits, boven gekomen.

„Jou staat het ook, zeg,” grijnsde Douwe, en plantte het petje op Frits' zwarte ragebol, boven z'n bolle toet.

„Hm. Ja, gaat wel,” knikte Frits ernstig en begroette, aldus getooid, meneer en mevrouw in de kamer, onder uitbundig gejoel van 't hele gezin. Katrien en Jos waren, met droogdoeken gewapend, zelfs vlug uit de keuken komen aanhollen, om vooral niets te missen.

„Zo durf jij morgen niet bij Droge in de klas te komen, 't eerste uur,” daagde Douwe uit.

„O, gerust,” verklaarde Frits.

„Wedden? Om een avondje rijden op de Jaap Edenbaan?”

„Akkoord.”

„Nou zit je d'r in, Frits,” lachte Katrien. „Ik waarschuw de hele school. We wachten je gewoon op, want jij bent toch altijd de laatste.”

„Moet je altijd doen,” adviseerde Frits.

„Dàt hadden jullie gedroomd! 't Is jullie petje niet!” En met een vlugge greep had Ré haar kostbaar pand te pakken. Gauw de kamer uit!

De jongens er achteraan. „Doe niet zo flauw, Ré. Je mag het best nog een dag van Marieloes. Dat heb je zelf gezegd! En dan krijg je van ons elk een kwartje,” zei Douwe. Ré weifelde.

Frits drong ook nog eens aan. „Toe, geef op, Ré.”

„Hier dan,” aarzelde Ré, „maar voorzichtig, hoor.”

„Natuurlijk.” Frits borg het liefderijk onder z'n trui en toog met Douwe naar boven om te repeteren.

Hoofdstuk 2

„Hallo Ré, waar is m'n pet?” vroeg Marieloes de volgende morgen bij school, haar vriendin bij de schouders pakkend. „En waar is mijn muts?” lachte Ré, een rechtstreeks antwoord vermijgend.

Wat ze de vorige avond thuis helemaal niet had durven zeggen: Marieloes had, in ruil voor de vrolijke jockeypet, háár splinternieuwe sjaalmuts met bijpassende wanten gekregen. Mama had ze nèt af, gebreid van heel fijne witte wol, naar een ingewikkeld patroon uit een damesweekblad.

„Die doe ik vanavond aan op de ijsclub,” vertelde Marieloes opgetogen. „We hebben onderlinge wedstrijden op de vijfhonderd en de drieduizend meter. Ben ik even deftig met jouw bezit?”

Haar ogen straalden en Ré dacht, dat Marieloes' donkere haar wel enig onder haar, Ré's ijsmuts uit zou krullen.

„Voorzichtig, hoor,” zei ze nog, „wit is zo teer.”

„Reken maar. Mam vond het schattig, dat je zo maar wou

ruilen. Ze heeft alles in haar linnenkast gelegd.”
Druk pratend gingen ze de school binnen, maar met een ongerust gevoel bedacht Ré, dat zij niet zo maar zou kunnen vertellen, waar de jockeypet opgeborgen was . . .

„De bel is tweemaal gegaan, jongelui,” zei Scheffert, de conciërge van 't gymnasium. Een frons tussen z'n grijze ogen verried z'n misnoegen.

Daar stond nu ongeveer het halve gymnasium nog buiten! Ook degenen, die al in de hal waren, maakten beslist nog geen aanstalten, om naar hun lokaal te gaan. 't Leek warmpel wel, of ze ergens op wachtten! Nog voor hij z'n voornemen om de hoofdpoot te sluiten en zo de treuzeleers buiten te laten, kon uitvoeren, ging er een luid gehoon op buiten.

„Jongens! Daar komt-ie! Daar komt-ie!”

Alles drong naar voren en alleen een diep respect voor de strenge Scheffert voorkwam een totale janboel bij de ingang. Stomverbaasd deed Scheffert een stap terug en opgewekt stapte Frits Bant binnen. Wel voorzichtig, om het bonte hoofddekseel, dat bij elke stap neiging vertoonde overstag te gaan, niet te verliezen. Blozend, goedlachs, dankte hij naar alle kanten voor de betoonde hulde . . . Omstuwd door een ere-escorte zesdeklassers betrad hij, precies om acht uur veertig, als eerste het lokaal van de heer Droge, leraar Grieks en Latijn.

„Morgen meneer.” Lacherig zochten ze hun plaatsen op, toomden zich toch iets in tegenover de leraar, die, één elleboog op zijn lessenaar geleund, ernstig teruggroette: „Morgen jongelui.”

In de plotselinge stilte klonk z'n stem belangstellend en deelnemend: „Moeilijkheden, Bant?”

„Tot nog toe niet, meneer,” antwoordde Frits, vanonder het zotte hoofddekseel. Het bracht de klas behoorlijk op temperatuur, maar de leraar zei slechts bemoedigend: „Houden zo, jongen,” en boog z'n hoofd voor gebed.

Omzichtig plaatste Frits het geblokte geval daarna weer op z'n hoofd en zocht Homerus uit z'n tas.

„Pagina 73,” hoorde hij zeggen. Angstvallig z'n hoofd rechtop houdend, bedacht hij ongerust, dat hij nou net pagina ééenzeventig geprepareerd had . . .

„Bant, lees jij jouw vertaling van bladzij drieënzeventig maar eens op.”

Natuurlijk! Dat had hij wel kunnen verwachten! Wat zou hij er nu niet voor gegeven hebben, om heel zelfverzekerd en gewoontjes, zijn blaadje met vertaling vóór zich te kunnen leggen . . .

In de afwachtende stilte informeerde de leraar: „Misschien heb je Homerus gisteravond over 't hoofd gezien? Als men zijn toekomst openlijk aan de hele school ten tonele voert, kan men zich ongetwijfeld die toekomst heel goed zonder Grieks voorstellen, vermoed ik. Ik meen mij namelijk te herinneren, dat een jockeypet in de paardenwereld thuis-hoort!”

De klas volgde de gebeurtenissen met popelend hart. Beurtelings keken ze naar de heer Droge, die z'n handen onder z'n kin had gevouwen en naar Frits, die langzaam rood aanliep. Zenuwachtig zocht hij. Toch moest hij dat malle hoofd zo stil mogelijk houden.

Douwe, naast Frits, vond langzamerhand, dat hij moest ingrijpen. Hij keek recht in 't gezicht van Han Versluis, op de voorste bank. Er kwam een grijns van begrip op Hans gezicht en hij wendde zich met grote toewijding tot de leraar: „Meneer, vindt u die kleurencombinatie rood-

blauw-rood ook zo geslaagd?"

Onder 't gelach, dat eindelijk durfde los te barsten, en de aandacht van de leraar even afleidde, schoof Douwe zijn vertaling van pagina drieënzeventig onder Frits' bereik . . . Toen de orde hersteld was, bood de heer Droge de knop van één der oude kaarten als kapstok aan. Daarna las Frits plechtig, tot aller verbazing, de vertaling van de eerste zin op.

„Nog goed ook," mompelde Han tevreden.

„Dank je, Bant. De komende maand mogen wij zeker wel genieten van onze nieuwe wandversiering?" met een gebaar naar 't onschuldige hoedje.

Frits mompelde wat.

„Sonijs, neem jij zin twee."

Terwijl de les voortging, pijnigde Frits z'n hersens af, wat hij vanavond tegen Ré moest zeggen.

„Mooie boel," mopperde mevrouw Naaf 's middags om kwart voor vijf, toen ze 't lokaal van de heer Droge binnen kwam, om het schoon te maken. „Moet je die muts daar eens zien. De kinderen denken maar, dat alles kan. Ze kunnen hun kleren toch niet overal laten slingeren? Moet je die pet daar nou op die kaarteknop zien! Weet je wat? 'k Leg dat ding in de vitrine voor gevonden voorwerpen, bij de portier. Dan kunnen ze een kwartje betalen, als ze 't terug willen hebben."

Ze greep de kaart vast en rekte zich naar de bovenkant. Krak . . . Onthutst hield ze 't ding in haar hand. Een lange naad van de smetteloze voering kierde open. „Gelukkig de naad maar. Nou, dat gaat mee naar huis. Eerst maar maken. Dan leg ik het morgenvroeg wel in die vitrine."

Het petje verdween in haar tas.

Hoofdstuk 3

„Kinderen die straks de lagere school verlaten, kunnen natuurlijk een keurige brief schrijven,” verklaarde meneer Terheugel, terwijl hij zijn vierentwintig zesdeklassers aankeek. „Ik ben benieuwd, of jullie dat al presteren.”

Bepaald enthousiast keken ze niet, vond hij, terwijl hij schrijfvellen en enveloppen liet ronddelen.

„Aan wie schrijf je? Dat mag je zelf weten. Waarover? Wel: een logeerpartij, een verjaardag, een nieuw broertje of zusje, je ziet maar.”

't Duurde nog even voor ze allen op dreef waren.

„Waar doe jij 't over, Karlijn?” fluisterde Miebet. „Ik over zwemmen. En ik schrijf naar m'n oma.”

Maar Karlijn was al lang bezig. Doodeenvoudig, zo'n brief schrijven. Elke dinsdagavond las papa aan tafel een brief voor van Ineke, uit Brussel. Ineke was zeventien en zou echt wel weten, hoe je een brief moest schrijven. Karlijn zou 't maar net zo doen.

„Lieve allemaal,” kwam erboven te staan. Ja, en dan mocht je niet met „ik” beginnen. Even zoog Karlijn op haar pen. Toen wist ze het.

Miebet zuchtte. 't Werd heel stil in de klas. Toen 't taaluur om was, vouwden ze geduldig hun schrijfvel, precies zoals meneer voordeed. Ze schreven adressen, plakten postzegels en overhandigden ten slotte hun epistels aan meneer.

„Zo. Vanavond kijk ik ze na. Nee, er komt geen cijfer op je brief, dat niet. Maar wel in m'n lijst. Dan plak ik de brieven dicht en post ze vóór negen uur nog even, in de brievenbus achter op lijn zestien. En jullie mogen morgen achttien cent meebrengen voor de postzegels, die ik nu voorgeschoten heb.”

„Kun je wel een tien krijgen, meneer?” vroeg Job Vorest voorzichtig.

„Welzeker. Als je helemaal geen fouten hebt.”

„En als je ook nog op je mooist geschreven hebt?”

„Dan krijg jij een twaalf,” flapte Miebet eruit, die dat suikerjong niet uit kon staan.

Toen was het vier uur.

Met de tassen zwaaiend en druk redenerend liepen Karlijn en Miebet naar Karlijns huis, vlak bij school.

„Jij hebt zeker over: „'t Is een toer” geschreven, hè?” vroeg Miebet aan Karlijn. „Vind je 't niet eng, om mee te doen met die televisiewedstrijd? Ik zou doodzenuwachtig zijn.” Karlijn lachte: „'k Heb gewoon naar huis geschreven, naar m'n vader en moeder. Over m'n verjaardag. M'n verlanglijstje heb ik erin gezet.”

„Idioot! Had je toch wel thuis kunnen doen en aan je vader en moeder geven? Nu moet je ook nog een postzegel betalen!” riep Miebet hoogst verbaasd uit.

„Je hebt kans, dat papa en mama nou tenminste mijn verlanglijst echt lezen,” vond Karlijn. „Ze hebben zo weinig tijd, zie je, nu mama elke dag met papa naar school gaat.”

„Mijn mama zegt, dat het niet bestaat, dat het bij jullie thuis goed gaat. Je moeder gaat elke dag naar school en jullie hebben zeven kinderen,” verklaarde Miebet.

„'t Gaat best,” riep Karlijn verontwaardigd. „We helpen allemaal mee en mama zegt, dat ze helemaal niet 's morgens hoeft gaan koffiedrinken bij andere dames. Ze wil net zo hard werken als papa en wij ook,” eindigde ze heel beslist.

„En je verlanglijstje dan?” vroeg Miebet triomfantelijk.

Maar Karlijn stormde de trap op. „Kom Miebet, thee! Mama heeft boterkoek gebakken. Ik ruik het!”

„Heb je de post al gezien?” informeerde meneer Elling de volgende dag bij z'n vrouw.

„Nee, er was niet veel, wel?” Mevrouw schonk thee en telde intussen de kopjes: „Douwe, twee vrienden, Katrien, Ré, Jos, Karlijn met Miebet en Janneke met twee vriendinnetjes.”

„Nee, niet veel. Maar deze brief moet je eens lezen.”

„Ja, even gongen voor de thee.” Terwijl de rumoerige groep thee dronk, las moeder Karlijns brief.

Lieve allemaal,

Lastig, dat je niet met „ik” mag beginnen, maar nu is het begin er al. We moeten allemaal een brief schrijven op school en ik dacht: laat ik dan mijn verlanglijstje maar vast schrijven voor zondag, 17 januari, dan hoef ik dat thuis niet meer te doen, hè mam? En dan hebben jullie even tijd om te lezen, want de echte post lezen jullie. Als ik zo maar thuis een verlanglijstje maak, zien jullie 't misschien niet, omdat 't niet zo echt is. Of het komt tussen de oude kranten. Nu, ik begin.

1. Een echt, geruit jockeypetje.
2. Net als 1.
3. Net als 1.

Zien jullie nu hoe graag ik het wil? Want dan kan ik het op, als we met de hele klas naar Bussum gaan, op maandag 18 januari, naar de studio, voor: „'t Is een toer”. Dat weet u toch wel, hè? Peter de Vries, Walter Schierings en ik. En papa, 4.: Mag mama alstublieft die maandag eerder weg? Onze bus rijdt om 12.30 weg en anders ben ik zo alleen. Ik moet alles klaarmaken en ik moet erg netjes zijn voor de televisie. En u kunt mama vrij geven, want u bent

het hoofd van de school!

Nu weet ik niet meer. O ja, ik wou ook nog wel graag een boek hebben. Niet zo'n duur, hoor! Een pocket of zo. Tenminste als het kan.

Daag allemaal.

Karlijn.

„Hè mam, krijgen we niks bij de thee?” vroeg de altijd hongerige Douwe.

„En mag ik nog een kopje thee, of is de theepot leeg?” informeerde vader.

Ze schoten in de lach: „Er gaat toch twee liter in onze pot, hè mam?” vroeg Janneke.

Stiller dan anders verzorgde moeder haar roerige groepje, streek even over Karlijns vlaskopje. „Jij moet nog naar de kapper vóór maandag, hoor,” waarschuwde ze.

„Goed, maar er mag niks af. Alleen uitdunnen.”

„k Zal wel opbellen,” beloofde moeder. „Geen gezicht, dat lange haar.”

Karlijn zei maar niets. Toch wel fijn, dat mama elke dag naar school moest. Dan vergat ze wel eens wat. Misschien vergat ze die kapper ook wel. En misschien wilde Katrien dan wel krulspelden in haar haar zetten.

Karlijn liet Miebet uit en verdiepte zich in haar huiswerk.

Hoofdstuk 4

Pim Tervuurt stond voor de boekhandel in de Van Baerlestraat. Ingespannen tuurde hij naar de overkant van de straat. Kwamen ze daar? Ja. Hij zwaaide. Ré en Katrien

zwaaiden terug en staken met veel behendigheid over.
Druk dat het hier altijd was!

„Hallo, is de krant er nog niet?” informeerde Ré. Vanuit deze boekhandel werd de krant gedistribueerd.

„Wat ben jij vroeg,” zei Katrien verbaasd.

„Ja,” zei Pim, „ik moet vanavond weg.”

„O, nou wil je gauw klaar zijn met je krantenwijk. Zul je zien, dat ze nu juist laat komen,” lachte Ré.

„Waar moet je naar toe?” vroeg Katrien.

„Vliegen.”

„Wat!”

„Ja, vliegen.”

„Waarheen? Ga je met vakantie?”

„Was 't maar waar! Nee, mijn vader heeft vrienden op Schiphol. We gaan mee met een proefvlucht.”

„Echt?” Ré keek ongelovig.

„Ja, van zeven tot tien uur ongeveer.”

„Eng lijkt me dat!”

„Machtig juist. Ik wil piloot worden, zie je.”

„Zeg, mag ik ook eens mee met zo'n proefvlucht?”

Katrien schrok van haar eigen vraag.

„Vanavond niet natuurlijk. Maar 'k wil het wel vragen voor een volgende keer.”

„Je meent het?”

„Ja echt. Voor jou soms ook?” Pim keek Ré aan.

Ze kleurde even. „Als je dat gedaan kan krijgen . . .”

„Vast wel. Maar je ouders moeten dan wel een briefje tekenen, dat ze toestemming geven.”

„O, dat doen ze wel. Pas op, daar komen de kranten.”

Stapels kranten werden uit de expeditiewagen gelost en snel kregen Katrien en Ré er honderd tien uitgeteld. Ze stapten vlug weg, keken nog even naar Pim: „Veel plezier

vanavond. En je vraagt het echt?"

„Zorg maar, dat je niet neerstort," voegde Ré eraan toe.

„'t Lijkt me beslist wel gevaarlijk."

„'t Valt best mee, hoor," zei Pim wat overmoedig.

Nog even een zwaai en toen schoten ze naar hun wijk.

„Als we hard opschieten, zijn we vast in een kwartier of twintig minuten klaar," hijgde Ré, naast haar fiets met de zwaarbeladen tassen voortdravend. „Hier Trien, acht voor de Cis."

De Cis, het Joodse ziekenhuis, straalde gezelligheid uit, vond Ré. Als zij, Ré, later klaar was voor dokter . . . Och, dat werd ze toch nooit. Lang niet knap genoeg. Maar, als ze nu volgend jaar voor Mulo-B slaagde en dan in de vierde klas van de H.B.S.-B aan de Nobelweg kon komen . . .

„Ezel," brulde Katrien, „je slaat weer no. 71 over. Moet die brombeer vanavond soms weer opbellen?"

„Stil maar," mopperde Ré. Ze liep al terug naar meneer Lecht op no. 71.

Ze waren toch in een kwartier klaar.

„Zullen we eens kijken of Pim al klaar is?" vroeg Ré.

„Goed. Anders helpen we hem even," vond Katrien.

Pim, in een straat verder, was nog druk bezig.

„Dank voor de betoonde hulp," lachte hij, „en 'k zal 't echt vragen, hoor! Bonjour!"

De volgende dinsdag:

„Nóu gaan we 't vragen, hoor," fluisterde Katrien, toen zij en Ré de huiskamer binnengingen om thee te drinken.

„Mogen we vliegen, pap?"

„Welja," zei vader laconiek tussen twee teugen thee door.

Moeder keek verbaasd op.

„Opvliegen bedoel je zeker?" vroeg Douwe minzaam.

Onverstoorbaar ging Katrien door: „Willen u en mam dit kaartje dan even ondertekenen?”

Met veel vertoon zette vader z'n bril op, bestudeerde met toenemende bevreemding de „uitnodiging voor een proefvlucht op woensdag, 13 januari, 's avonds om zeven uur, met een DC 8, behoudens goedkeuring der ouders”.

Maar hij tekende. „Jij ook, moeder Tini?”

Moeder Tini was zo vlug echter niet. „Kunnen ze neerstorten?” vroeg ze bezorgd.

„Natuurlijk.”

„Pàp!” gilde Jos, „'t lijkt wel, of u er niet veel om geeft!”

„'t Lijkt me juist een geschikte gelegenheid om Trientje van haar stewardessplannen te genezen,” zei vader kalm.

„Ze gaan met een DC 8 en dat liegt er niet om. Dat is op 't ogenblik het grootste vliegtuig van de K.L.M.”

„Of haar te sterken in haar stewardessplannen,” verzuchtte moeder.

„U bent altijd zo bang,” vond Douwe. „Weet u eigenlijk wel, dat vliegen veel veiliger is dan autorijden?”

„Of dacht je, dat ik een auto zo ideaal vond?”

Ze barstten in lachen uit. Die mam! Altijd bang. Voor elke zijstraat, voor elke gevaarlijk uitziende vrachtwagen, voor elk zebrapad. Niet voor niets had vader eindelijk boven moeders plekje in de auto: „Rij-jij-of-rij-ik?” laten hangen.

„Toe mam, zet uw naam nu maar.”

„Storten we neer, dan storten we neer,” zei Katrien luchtartig.

„Mag ik ook mee?” vroeg Jos gretig.

„Dan storten ze zeker neer, met zo'n kamerolifant als jij aan boord.”

„Douwe,” kwam moeder verwijtend.

„Moet ze maar niet zoveel snoepen!”

Jos zat haar tranen te verbijten. „Kijk naar je eigen voetballillen!” barstte ze toen los.

„Ks! Ks! Ks!” hitsten de anderen. Douwe lachte alleen maar en Josje snapte voor de zoveelste keer niet, waarom zij, als enige van 't hele gezin, nu net zo dik moest zijn.

Moeder zat in de put. Had ze nu niet eens beter moeten informeren naar die vliegerij? Wie was die Pim eigenlijk? „Keurige jongen, hoor mam. Woont aan de Stadionkade. Belt u zijn vader maar op. Die heeft hoge vrienden bij de K.L.M.”

„Gaat hij naar de kerk?” vroeg moeder.

„Mam! 't Is mijn vriendje niet! Zo maar een collega, een collega bij de krant!” zei Katrien.

„... tenwijk, zul je bedoelen.” Dat was Douwe weer.

„Mag je geen vriend hebben, die niet naar de kerk gaat, mam?” vroeg Ré.

„Liever niet, hè mam? Laat die heidenen maar voor zichzelf zorgen! Als ze maar niet aan moeder Tini's lieve dochttertjes komen!” snoof Douwe minachtend.

't Bleef vreemd stil na z'n uitval. Wat schuw zag Douwe, dat vader heel even, van achter zijn thee, de ogen van zijn zoon peilde. Douwe hield dat maar heel even uit, sloeg zijn blik neer. Hoorde hij goed? Moeder huilde toch niet?

„Och ver... jullie met je gezemel!” Hij sprong op, raasde weg en mepte de deur stijf achter zich dicht.

„Nog kwaad ook, die brutale aap,” zei Josje verontwaardigd.

„Op zichzelf. Dat gaat wel weer over, wat jou, Tini?” troostte vader.

„Is 't goed, dat Pim dan zelf het kaartje komt halen, mam?”

„Heel goed, Ré. Hoe laat komt hij dan?”

„Zo meteen. Na de krantenwijk. Ga je mee, Trien? We zijn laat. Dag.”

Ze grepen hun krantentassen uit de gangkast, bolderden de trappen af en repten zich weg.

„Flinke meisjes,” zei vader tevreden.

’k Heb veel te weinig tijd voor hen, dacht moeder verdrietig, terwijl ze voor ’t eten ging zorgen. En eigenlijk was ze ook veel te moe. ’t Was zo druk geweest op school. De tentamens waren net achter de rug en nu moest ze nodig corrigeren. Maar wanneer? En dan, na het vaststellen van de cijfers, kwamen de spreekavonden voor de ouders. En speciaal de ouders van de kinderen, die teruggezet moesten worden, kwamen dan. En de ouders van moeilijke kinderen. Mocht ze dan hun eigen kinderen zo maar alleen laten? Had ze thuis geen taak? Douwe had deze laatste maanden voor ’t examen extra zorg en steun nodig. Ze moest Ineke zo vaak mogelijk een brief schrijven. Katrien en Ré ontgroeiden haar al bijna. En Josje? En Karlijn? En die ondeugende Janneke . . .

Ze zou maar doen, wat haar hand vond om te doen. Dat was allereerst: voor een smakelijke maaltijd zorgen.

Dat gelukte! Op de trap al riep Katrien: „Wat ruikt het hier verrukkelijk, mam! Hier is Pim voor u en paps.”

„Dag Pim. Leuk kennis met je te maken. Gaan jullie met elkaar naar de kamer? Ik kom zo,” glimlachte moeder en dreef het troepje de keuken uit.

„Vindt u hem niet aardig, mam?” vroeg Ré later onder ’t eten. Pim was weer met het kaartje vertrokken.

„Morgenavond om zeven uur,” had hij gezegd.

„Ré vindt hem wèl aardig, hoor mam!”

„Doe niet zo hatelijk. Ik vind het geweldig om te vliegen.”

„Doen we spijkerbroeken en jacks aan? Dat is lekker warm.”

„Denk maar niet, dat het koud is in een DC 8. Prachtmachines zijn het. Kan ik ook eens mee?” vroeg Douwe. „Als je heel lief voor je zusjes bent, willen we 't wel eens voor je vragen. Wij boften. Er hadden zich twee deelnemers teruggetrokken, anders waren we nog lang niet aan de beurt geweest.”

„Lefschopper,” schold Douwe.

Dat hebben we ook weer gehad, dacht moeder opgelucht.

Zou 't erg gevaarlijk zijn? dacht Ré, met haar armen onder 't hoofd, 's avonds in bed. Wat een heerlijk kamertje had ze hier! Eigenlijk was het Inekes kamer. Maar zolang die weg was, mocht zij dit als haar eigen beschouwen. Op voorwaarde, dat ze voor de vogeltjes zorgde.

Naast de kamerdeur was een kast, waar Ineke de deur voor vandaan had gehaald. Daarna had ze er de drie bovenste planken ook uitgenomen en met behulp van latjes, glas en gaas een prachtige ruime kooi gemaakt. Vier vogeltjes zaten erin: een paartje muskaatvinken en twee Napoleonnetjes. Zo nu en dan piepte er nog een, maar ze sliepen bijna, op hun eigen plekje elk, twee bij twee. Veilig, zo'n kooi.

Ré begon soezerig te worden. Zou ze hier morgenavond ook weer heerlijk veilig liggen, na de vliegerij? Was 't eigenlijk gevaarlijk? Opeens sperde ze haar ogen wijd open: ze gierde in haar verbeelding door de zwarte lucht, binnen in een brullend monster, een DC 8. Als de piloot... of als de straalmotoren... Toen kneep ze ze stijf dicht. „Heer, U gaat immers mee, waar ik ook ben...”

Hoofdstuk 5

„Dag mam.”

„Dag Pim. Wat ben je laat.”

„Ja, 'k ben na de krantenwijk nog even naar tante Adrie geweest. 'k Heb haar een krant gebracht.”

„Goed zo. Hoe was 't met oom Henk?”

„Gewoon. Als altijd. Hij lag voor 't raam. Wordt hij niet meer beter, mam?”

„'t Zal in elk geval heel lang duren. Ze hebben nu wel een heerlijk huisje buiten de stad, hè?”

„Ja, voor oom Henk is 't mooi. Maar tante Adrie moet elke dag een heel eind fietsen, om 't gymnasium schoon te houden.”

„Dat is wel gezond; dan slankt ze wat af,” lachte moeder.

„Kijk eens wat ik meegepikt heb?” zei Pim geheimzinnig.

„Een . . . een jockeypetje? Waar heb je dat vandaan?”

„'t Lag onder op 't naaitafeltje bij tante Adrie.”

„Maar jongen, dat kun je toch niet zo maar meenemen? Als ze er eens naar zoekt?”

„Doet ze niet. Ze was griepigerig. Ze ging meteen na 't eten naar bed.”

„Pim.”

„Maakt u zich maar niet bezorgd, hoor. 't Is lang geen nieuwe. Kijk maar. Hier binnenin heeft een hele scheur gezeten.”

„Dat doet er niet toe. 't Is niet van jou.”

„'t Is toch maar een grapje. Ik doe dat ding alleen vanavond op, als we gaan vliegen. Morgenochtend breng ik het wel terug. 'k Zal nederig mijn excuses maken. Goed? Toe, kijk niet zo ernstig, moedertje. Kijk eens, hoe mooi u nou bent?” Lachend trok hij zijn moeder naast zich voor

de gangspiegel en pootte het hoedje met een vlugge be-
weging op haar hoofd.

Half lachend bekeek ze het grappige ding.

„'t Lint is ook niet meer je dàt,” mompelde ze keurend.
„Toch een leuk ding. Pas er goed op, aap van een jongen.
'k Zou niet graag willen, dat tante Adrie erdoor in moei-
lijkheden kwam. Nu maar gauw eten. Hoe ga je naar
Schiphol?”

„Katrien en Ré's ouders komen me halen. Ze willen ons
de lucht in zien gaan.”

„Opschieten, paps, we moeten weg,” haastte Ré.

„Eerst de afwas klaar,” besliste moeder. „Toe Jos, help
even.”

„Niks hoor, 't is mijn beurt niet! En ze helpen mij ook
nooit, als ik 's avonds naar gymnastiek moet!”

„Vast niet doen, Josje,” sarde Douwe, „niet te hard wer-
ken, kind, dan word je véél te mager!”

„Hu, luie lijntjestrekker,” briede Josje. Toen, tergend
langzaam: „Is . . . e . . . deze . . . Griekse repetitie met een
vier eronder soms van D . . .” De rest smoorde in een harde
klap op haar mond.

„Au! Kat!” brulde Douwe gelijktijd en keek naar zijn
hand met de felrode tandpuntjes van Jos.

„Eigen schuld! Pestkop!” gilde ze triomfantelijk, halver-
wege de trap. Douwe greep de leuning. Jos roetste naar
boven, klapte haar deur dicht en draaide deze vlak voor
Douwes neus in 't slot.

„Open! Dikzak!”

„Dicht! Luilak!”

„Open! Vette opoe!”

„Dicht! Magere opa!”

Mopperend trok Douwe af. „'k Krijg je wel, spin!” Ook hij klapte zijn deur dicht.

„Gaan we, moeder Tini?” vroeg vader zachtjes aan moeders oor. Moeder stond met haar vingers om de trapleuning intens te luisteren naar 't lawaai boven.

„Ja,” zei ze mat, „wat hebben ze vaak ruzie tegenwoordig.”

„Dat moet u ons niet afnemen, mam, dat kun je alleen maar thuis doen! Zal ik uw tasje even pakken?”

„Malle Katrien.”

„Maar ze heeft groot gelijk,” zei vader. „Kom mee, dames, anders gaat de DC zonder jullie de lucht in.”

Ze stapten vlug in.

„Lekkere grote wagen is dit, hè?” vond Katrien.

„Ja. 'k Ben blij, dat we deze Vauxhall genomen hebben,” merkte vader vergenoegd op, terwijl hij de Apollolaan inreed.

Ik niet, dacht moeder, ik wil geen auto en geen vliegtuig. Ik wil niet aldoor maar weg. Ik wil de kleintjes op tijd naar bed brengen. Ik wil een versje zingen met Janneke. En met Karlijn over haar verlanglijstje en haar verjaardag en de televisieuitzending praten. En, o ja, nou is ze nog niet naar de kapper geweest. Ik vergeet alles! Ik moet ook beslist een slank afkledend jurkje voor Josje maken. En Douwe moet inspreken voor z'n examen en . . .

„O man, een fiets!”

„Dat zie ik ook wel.”

„Rij-jij-of-rij-ik?” mompelde Katrien zacht.

„Ik denk altijd maar aan onze eigen kinderen, 's morgens op de fiets naar school, door die drukke stad. En die gevaarlijke auto's vlak bij die rappe benen,” antwoordde moeder.

Ré boog zich even naar haar toe. „Schat,” fluisterde ze.
„En ik dan?” vroeg vader.

„Hier is 't, paps. Ik bel wel even aan.”

Ré wipte de stenen buitentrapp op en belde.

Pim stond al klaar en ze stapten vlug in. Weg zoefde de auto, door de donkere avond naar Schiphol.

„Hé! Wat heb jij op je bol?” riep Katrien opeens.

„Laat eens kijken,” zei Ré verwonderd. „Knetter! Een jockeypetje! Waar heb je dat vandaan? 't Staat je wat goed!”

„Goed, hè?”

„Hoe kom je er aan?”

„Van mijn tante Adrie.”

„Voor je zusje zeker.”

„Niks hoor,” zei Pim beledigd. „Ze is dol op me, zie je.”

„Geen wonder,” spotte Katrien.

„Nee, hè?” vond Pim tevreden.

Ré zat stilletjes in 't hoekje. Opeens was al haar plezier weg. Vandaag nog had Marieloes gevraagd: „Waar blijft mijn pet, Ré?”

„Moet je zo nodig paardrijden?”

„Nee, maar ik heb jou je muts toch ook meteen teruggegeven?”

„Stond-ie je goed?”

„Nou jô! 'k Geloof vast, dat ik door jouw muts gewonnen heb!”

„Mag je nou meedoen met de provinciale wedstrijden?”

„Ja!”

En toen was de les begonnen. Gelukkig had Marieloes niet meer over 't petje gepraat. Maar, waar blééf 't petje? Frits lachte maar, als ze ernaar vroeg. „Je hebt toch je

kwartje?" had hij gezegd.

„En mijn kwartje heb je ook," had Douwe eraan toegevoegd.

„Je durft natuurlijk niet!" had Ré geroepen.

„Hij heeft het al lang gedaan! 'k Heb het zelf gezien! Zeur niet, Ré, dat petje komt wel. Kom mee." En Katrien had haar mee naar boven geloodst, had er niet meer over willen praten.

En nu piekerde ze maar: waar, wáár was in vredesnaam haar hoedje? Er wàs iets mee, dat had ze duidelijk aan Frits, Douwe en Katrien gemerkt. Maar wàt! Vragen durfde ze niet meer . . .

„We zijn er," hoorde ze Pim opeens zeggen.

„Langs de portier en dan rechtsaf." Pim liep voorop, naar een laag soort kantoor. Toen hij weer naar buiten kwam, stopte er een terreinbusje naast hen: „Drie jongelui: twee jongedames en een heer," zei de chauffeur zakelijk. Dáár kreeg Ré even de slappe lach van. Héér! Dat paste wèl precies bij Pim met z'n lange slungelbenen!

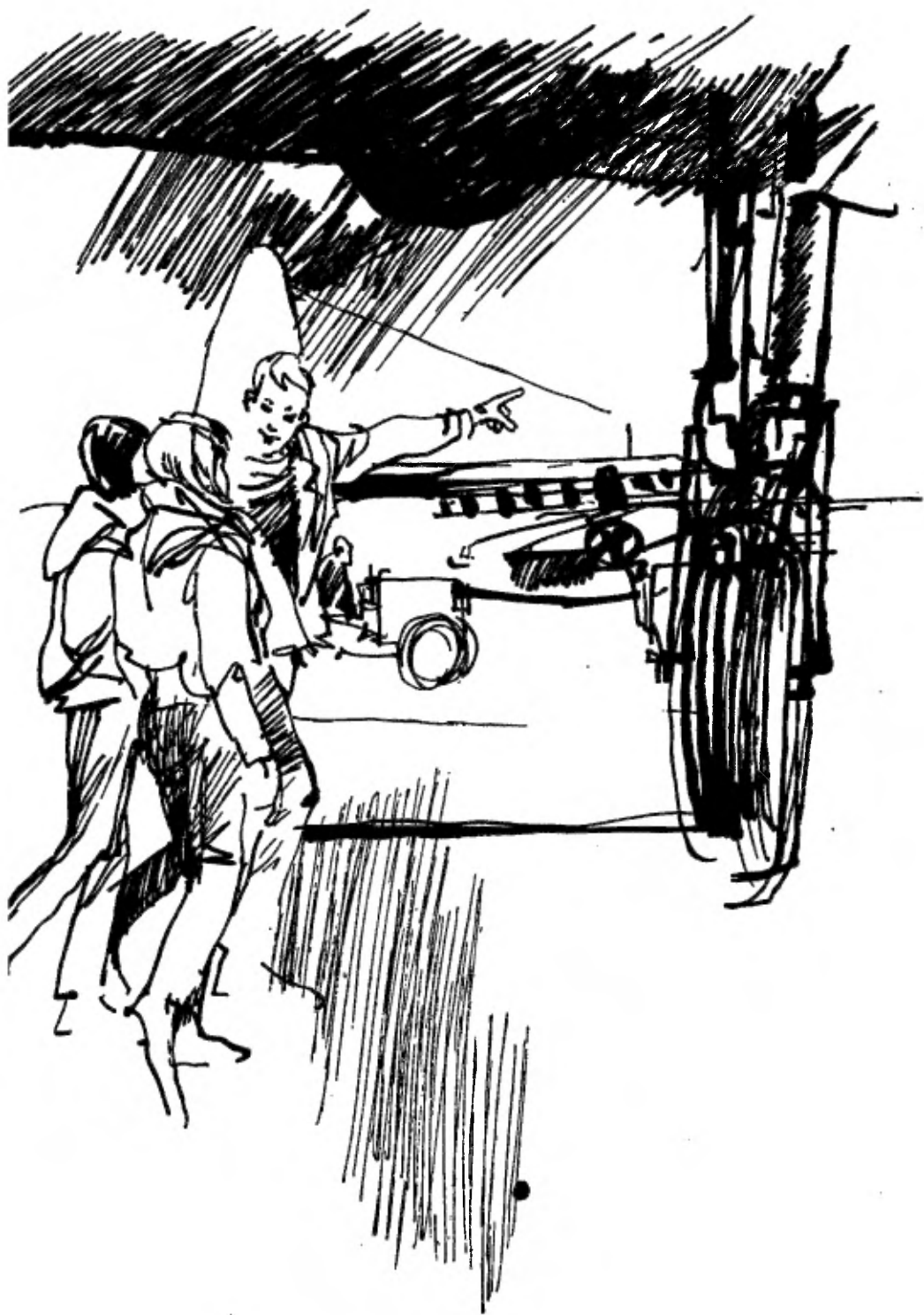
„Dag kinderen. Voorzichtig, en hier is nog geld voor de bus terug. Dag hoor!"

„Gauw nog even een kus, mam," zei Ré, die opeens even in paniek raakte: moeders veilige armen, vaders sterke handen . . .

De bus reed weg. Moeder keek de snel verdwijnende achterlichten na. Waar reden ze helemaal naar toe?

„Even naar 't terras? Een kopje koffie drinken? Koud is 't gelukkig niet."

Nee, koud was het niet. Moeder wilde eerst beslist buiten blijven. Toen ze 't busje echter toch niet meer terug kon vinden in de wirwar van gebouwen, licht en schaduw, ging ze even mee in de warmte van 't restaurant. 't Zat

prettig hier. En druk was het ook. Aan de tafeltjes om hen heen hoorden ze niet veel Nederlands spreken. Voor 't eerst drong het goed tot moeder door, hoe uitgestrekt Schiphol is. En nog steeds werkte men aan uitbreiding. Grote, nieuwe startbanen waren in aanleg, al helemaal ten westen van de Haagweg. Zo ver je kon zien, zag je lichten van de luchthaven. Met zeer korte tussenpozen kondigde de stem van de omroepster de aankomst of het vertrek van toestellen aan. Belangstellend volgden vader en moeder een poosje later de aankomst van een toestel uit Londen. Zodra de grote machine geland was, zag je het logge gevaarte komen aanrijden over de lange startbaan. Een kit-tige jeep reed er vóóran, om de weg te wijzen. Vlak voor 't terras stopte de jeep, de chauffeur sprong eruit, zwaaide met z'n armen als een dirigent en precies voor z'n neus stopte de luchtbus.

„Machtig,” bewonderde moeder, genietend van het schouwspel. „Alles gaat snel, maar niet rommelig. Zeg, wat gaan er nog veel mensen op reis, zo laat in de avond.”

„Wie weet wat wij nog eens doen, later,” zei vader peinzend, „als de kinderen groot zijn.”

Moeder glimlachte wijs. „Ja,” fluisterde ze, „als ze groot zijn. En, als wij 't dan maar goed gedaan hebben met hun opvoeding.”

„Kwart over zeven al. Ze moeten al in de lucht zijn en we hebben het niet eens gemerkt,” schrok vader ineens.

„Dan maar gauw naar huis. De kleintjes zullen nog wel niet slapen.”

„Mam.” Janneke knuffelde zich heerlijk dicht tegen moeder aan. „Wat fijn, dat u me toestopt. U doet het de laatste tijd nooit meer, hè? U bent zo vaak moe of u moet schrijf-

ten nakijken."

Er ging een steek door moeder heen. „Maar morgen wel, hoor pop!”

„En overmorgen?”

„Overmorgen ook.”

„Hoeft u niet meer te werken? Mijn jack is een beetje stuk.”

„Goed, dat je 't zegt! Ken je dat leuke versje nog? Je weet wel:

Ik heb een tante en een oom,
Die wonen in een eikeboom,
Een eikeboom in Laren.
Ze hebben zelf van eikehout
Daar in die boom een huis gebouwd.
Ze wonen er al jaren!”

„Ja, ja, mam. Zingen!”

„Zo, en nu slapen, kindje. Maar eerst bidden.”

„Samen, mam.”

„Samen?”

„Ja. Samen.”

Daarna stopte moeder Tini een innig tevreden Janneke onder.

En nu gauw koffie zetten. Douwe en Josje zouden wel trek hebben. En daarna de opstellen van het tentamen nakijken. O ja, en het jack van Janneke naaien.

„Waar zouden ze nou zitten met hun vliegtuig, pap?” vroeg Josje een poosje later, langzaam van haar koffie genietend.

„Misschien wel boven de oceaan.”

„Hoor!” zei Douwe opeens, „ik hoor een DC. Dat kun-

nen ze best zijn."

Met massief lawaai dreunde er een toestel laag over de stad.

„Ja, wie weet."

„Om elf uur weet je het," zei vader resoluut. „Jij naar bed, Jos. Hoe staat het met jouw werk, Douwe?" Vader en Douwe raakten in gesprek.

Moeder schonk een tweede kopje, dronk het uit en ging toen nog even naar Josje kijken. Die sliep altijd met het raam wijd open en dat op het noorden.

„Kind, wat heb je 't hier koud," huiverde ze en keek omhoog naar de zwartfluwelen lucht. Zag ze een schim langs de sterren flitsen? De DC 8 misschien? Kom, ze moest aan 't werk.

„Overhoort u me even vijftig bladzijden „Aide", mam?" vroeg Douwe.

„Aide" was z'n beruchte leerboek met Franse woorden en uitdrukkingen.

„Van elke bladzijde neem ik er twee," besliste moeder.

„Best," vond Douwe. Hij hoopte in stilte dat moeder de moeilijkste er nu juist niet zou weten uit te pikken. Maar dat was ijdele hoop. Moeder had in haar jonge jaren zelf een klein aandeel geleverd bij het tot stand komen van „Aide". Ze wist de fijne puntjes nog heel nauwkeurig.

„Ja jong," lachte vader, terwijl hij zijn pijp opstak, „die moeder van jou is je te glad af."

„U hebt het er wèl mee getroffen," vond Douwe.

„k Zou nog maar tien minuten leren. Je moet ook nog Grieks? Ik hoorde zo iets van een Griekse repetitie," voegde vader eraan toe.

„Och, die vervelende Jos," viel Douwe uit.

„Die betrapte jou even op een vier, wou je zeggen. Dan

moet je die proefwerken maar niet laten slingeren. Je hebt nog maar vier maanden. Doe jij je best maar, meer kun je niet."

't Werd een lange, rustige avond.

„Hè, hè, die opstellen zijn klaar," zei moeder voldaan.

„Ik hoor de kinderen." Rood van opwinding kwamen ze de kamer binnen.

„En?"

„Wel twintig keer opgestegen en geland."

„Dus niet naar de oceaan?"

„O nee, de piloot moest leren, bij avond te dalen en te stijgen met een DC 8. Hij was wàt aardig." Katriens ogen schitterden.

„We mochten zo maar tot voor in de cockpit lopen."

„Moest je je dan niet vastbinden met een riem?"

„Nee hoor, je zag zó die landingsbanen op je toestormen. Eng, jô!" Ré huiverde even. Tóen was ze wel echt bang geweest. Maar 't ging zo gauw. Je was zó weer de lucht in.

„Met z'n hoevelen waren jullie?"

„Met z'n twaalven. Alleen de eerste klas was bezet. De andere zitplaatsen waren allemaal afgedekt."

„Ik word vast stewardess," verklaarde Katrien, „nu weet ik het heel zeker."

Zie je wel? dacht moeder benauwd.

„Wat een heerlijke koffie, mam."

„We hebben de handtekening van de piloot."

„Laat eens kijken," vroeg Douwe.

Plechtig draaiden ze zich tegelijk om en bogen zich voorover. Vader schoot luid in de lach. Op de glimmend gladgespannen kakibroeken had de piloot zijn naam gekrabbeld met dikke inkt.

„Nou mag u die broeken nooit meer wassen, mam, want dan verdwijnt die naam.”

„Daar ben ik niet zo zeker van! Die naam lijkt nogal wasecht.”

„En bij Pim heeft de piloot binnen in zijn jockeypet geschreven, want Pim had een zwarte spijkerbroek aan,” lachte Katrien. „Ga je mee, Ré? We gaan naar bed. 'k Moet om zes uur op. 'k Heb een Engelse rip voor morgen. En dat mens is zo ijselijk precies. Je kunt niet eens bij haar spieken.”

„Katrien toch.” Vader keek bepaald om bang van te worden.

„Stil maar, pap, ik ben slecht,” lachte Katrien, en woelde door z'n haar. „Welterusten, hoor.” Onstuimig drukte ze een kus op moeders wang. „Blij, dat u uw slechte kinderen weer veilig terug hebt?” fluisterde ze ondeugend.

„Komt u nog, mam?” bedelde Ré, terwijl ze achter Katrien aan de deur uit liep. Moeder knikte, met een gelukkige blik in haar ogen.

„Nog even nababbelen, hè?” zei vader. Peinzend keek hij naar moeders witte, maar tevreden gezicht en naar de stapel correctiewerk.

Hoofdstuk 6

„We hadden vanmorgen een rel op school,” vertelde Douwe onder 't eten. 't Was tot dusver merkwaardig rustig geweest tijdens de maaltijd. In zeer weinig tijd was de ossestaartsoep verdwenen. Daarna was moeder gekomen met de 'spécialité de la maison', een gerecht, dat door

Douwe „salade à la Tini” gedoopt was. Er zat van alles in, volgens vader. Alles, zei hij, wat moeder toevallig op 't aanrecht vond, had ze erdoor gemixt. Maar 't was verrukkelijk! Douwe, die 't eerst z'n bord leeg had, was genoeg in de stemming gekomen, om zijn verhaal af te steken.

„Een rel! Frits de klas uitgestuurd. Droge razend. En de rector kwaad.”

„Vertel eens.”

„Droge had Frits een of ander petje afgepakt — even keek Douwe veelbetekenend naar Ré — en het op een kaarteknop gehangen. Nou, en opeens was 't weg.”

„Weg?” riep Katrien uit, maar ze vermeed Ré aan te kijken.

„Ja. Gewoon weg. Droge dacht natuurlijk, dat Frits het meegenomen had.”

„Hèd hij dat dan niet?” vroeg Ré met een hoogrode kleur.

„Welnee. Hij dacht juist, dat Droge 't zelf weggepakt had en hij zei meteen na 't bidden: „Meneer, waar is mijn pet gebleven?” Nou, Droge keek naar de kaarteknop, keek naar Frits, weer naar de knop, weer naar Frits en zei opeens: „Je zult wel denken, Bant: de beste verdediging is de aanval.”

„Wat bedoelt u, meneer? Ik wou 't erg graag weten,” zei Frits.

„Ik ook, jongeman, ik ook. Ik ben bijzonder op dat ding van jou gesteld geraakt. Ik liefhebber in hoedjes, in petjes, in haardoekjes, in mutsjes, in dopjes, in kapjes, in klotjes, in capuchonnetjes, in floddertjes, dus: kom op met je muts.” Nou, de klas werd doodstil, want als hij zo doordraaft, is-t-ie echt kwaad.

„k Ben niet gek, meneer, ik heb het niet.”

Frits was ook razend geworden.

„Ik ben ook niet gek, anders zou ik je hier houden. Verdwij!”

In geen jaren had Droge er een uitgestuurd, iedereen stomverbaasd natuurlijk. Frits ook. Hij bleef eerst gewoon zitten.

„Toe maar,” zei Droge, „probeer het moede lijf maar op te hijsen, steun maar op de bank, als 't niet lukt. Misschien wil Elling je wel even helpen...” Frits, razend, vloog naar de deur.

„Wacht even,” riep Droge. Frits had de kruk al beet. „Wacht even, ga langs de garderobe, als je je meldt bij de rector.”

„Hangt het daar, meneer?”

„Daar hangt een handdoek. Daar kun je je mee droog wrijven, speciaal achter je oren.”

Pets, sloeg Frits de deur dicht. Maar geen vijf minuten later was hij er alweer, met de rector. Nou jongens, een keet! Maar Droge zegt, dat hij er niets van afweet. Pertinent niet. En Frits heeft het beslist ook niet. 't Is gewoon een raadsel. Nou, je snapt, wij aanbieden om de hele klas af te zoeken. En een stof! Want mevrouw Naaf, de schoonmaakhulp is ziek. En de rector kwaad.”

„Van die les kwam natuurlijk niet veel terecht,” veronderstelde vader.

„Dat dàcht u. Toen de rector weg was, ging die Droge toch in een razend tempo overhoren! En natuurlijk kreeg Frits weer een beurt.”

„Mocht Frits dan weer in de klas?”

„Ja, dat wel. Maar van kwaadheid wist hij niets meer van zijn les. Toen had je Droge moeten zien loeren, jô, zo over zijn brillette heen.

„Zo, Bant, hoe laat kwam je gisteren uit school?”

„Om twee uur, meneer.”

„En hoe laat ging je naar bed?”

„Om halftwaalf, meneer.”

„Je had dus negen en een half uur tijd voor dit onnozele stukje Plato.”

„'k Moest ook eten, meneer.”

„Je uiterlijk laat duidelijk merken, dat je aan die bezigheid ruimschoots tijd besteedt.” — Droge is zelf zo mager als een lat. — „En wat heb je nog meer gedaan? In 't bad soms? Of naar de kapper? Of een pakje sigaretten voor je vader halen?”

„Nee meneer.”

„Mocht je 't dan soms niet leren van je moeder?”

Nou jô, Frits was helemaal nêrgens meer. Hij kookte gewoon.

„Tot je troost kan ik je zeggen, Bant, dat er miljoenen gelukkig zijn zonder hun einddiploma gymnasium, en daar zul jij straks ook wel toe behoren.” En toen besprak hij me daar een bloed-eind Grieks! 'k Heb er twee en een half uur werk aan gehad!”

„Goed zo,” zei vader tevreden, „laat je niet kennen. Kunnen we lezen en danken, moeder?”

Moeder knikte.

Ré hoorde niets van bijbellezen of dankgebed. Marieloes' petje, bonkte het in haar hoofd. O, had ik het maar nooit gegeven. Ja, als ik alles vertel, zegt vader natuurlijk, dat het mijn eigen schuld is. Dat ikzelf verantwoordelijk ben. Vol verdrietige gedachten ging ze slapen die avond.

„Kijk eens,” riep Katrien de volgende dag verbaasd. „Pim is al klaar met z'n krantenwijk en wij moeten nog be-

ginnen. Hallo Pim, wat heb jij een haast?"

Pim leunde op z'n fiets, tegen de paal van het stoplicht.

„Ja, 'k moet even naar mijn tante. Die is ziek.”

„Iedereen is ziek,” zuchtte Katrien, „onze hulp op school is ook ziek en nu moeten we zelf de klas schoonhouden.”

„Dat kan uitkomen,” lachte Pim, „jullie hulp is mijn tante Adrie! Oom Henk, dat is haar man, is ziek, zie je, en nu verdient mijn tante er wat bij voor een lange vakantie in de bergen, voor oom. Nou, bonjour, ik ga. 't Stoplicht staat net op groen!” Hij zwaaide nog even en stak over.

„Hoor je dat?” kreunde Ré, „dan was dat petje, dat Pim op had, natuurlijk Marieloes' petje! Zou z'n tante het heel gewoon mee naar haar eigen huis genomen hebben? Uit de klas van Droge?”

„Gunst, ja, en omdat ze ziek werd, kon ze 't nog niet teruggeven,” riep Katrien uit.

„O Trien! Er staat nu „Naastepad” in, de naam van de piloot; T. Naastepad.”

„Schiet op, meisjes,” klonk de stem van de agent, „jullie kranten.”

Maar vandaag waren ze niet in een kwartier klaar.

Je wist immers niets zeker, piekerde Ré onder 't kranten bezorgen door. Stel je voor, dat ze zich vergiste! Morgen maar eens aan Pim vragen. Als ze durfde . . .

„Stomme griet!” gilde Katrien, „nou vergeet je Flim.”

„O gunst ja, kan ik dat hele eind terug.”

Vlug liep Ré terug naar de kleine dikke man, die bezig was z'n winkel te sluiten.

„Alstublieft,” zei ze vriendelijk, en stak hem de krant toe. Meteen viel haar oog op een kistje prachtige grote sinaas-appels, helemaal achter in de groente- en fruitzaak. „Hoe

duur zijn ze, meneer?"

„Dertig cent per stuk. Maar voor jou een kwartje. Je hebt mijn krant nog nooit vergeten.”

Hè, wat deed-ie eng, vond Ré. „Mag ik er twee, alstublieft?” Ze betaalde snel, en wilde de winkel uitglippen. Maar hij hield haar tegen, z'n rode gezicht heel dicht bij het hare, zijn vette handjes om haar schouders. „Zo'n lief meisie,” fluisterde hij.

Ré gilde, duwde hem plots achteruit en hòlde weg, haar twee sinaasappels stijf tegen zich aan. Achter zich hoorde ze de man schreeuwen. Hijgend vloog ze bijna tegen Katrien op, die om de hoek stond te wachten.

„Wat scheelt je?” schrok Katrien.

„O,” huilde Ré, „die vent, die engerd, hij greep me.”

„Echt? Zo'n mispunt,” zei Katrien fel, „zo'n ouwe . . .”

„Stil maar,” jachtte Ré, „laten we opschieten. Hij heeft me niks gedaan. Ik heb hem achteruit geduwd. O Trien, zou hij gevallen zijn? Hij schreeuwde zo!”

„Ben je gek! Dat was van woede natuurlijk! Net goed! Ik hoop, dat hij er wat van krijgt!”

„Maar dan is 't mijn schuld.”

„Nietes! Gewoon zelfverdediging. Mam zegt toch altijd: „Pas op, dat ze niet aan je lichaam komen. Dat is van jezelf. Dáár moet je op passen.” Nou, en dat heb je gedaan. En morgen neem ik die kant van de straat. Kom, we zijn nog niet klaar.”

Toen ze eindelijk moe naar huis liepen, zei Katrien: „Niks tegen mam zeggen, hoor! We zouden dan misschien de krantenwijk niet meer mogen lopen. En daar kwam het niet van. Als je die sinaasappels maar niet had gekocht. Die schat begrijpt natuurlijk niet, dat we best op onszelf kunnen passen.”

„Goed,” zei Ré mat.

„Zeg, waar had je die sinaasappels eigenlijk voor nodig?”

„Voor Pims tante.”

„Had je ze haar willen brengen en meteen naar je petje willen informeren? O, jou slimpie! Weet je dan niet, dat ze ongeveer in Amstelveen woont? Daar kun je vanavond nooit meer naar toe!”

„Nou, dan bewaar ik ze. Morgen dan maar. Maar dan is 't al zaterdag. En dan moet ik ook een cadeautje voor Karlijn kopen. En ik had Marieloes beloofd, om uiterlijk maandag het petje mee naar school te brengen. Ik zit wel lekker in de puree.”

„'t Is nog lang geen maandag,” zei Katrien optimistisch, „gelukkig niet. 'k Moet nog zo'n massa Latijn doen. Hè, hè, we zijn thuis. Zullen we onze fietsen meteen maar mee naar boven nemen? We hoeven er vanavond niet meer uit. Kop op, kind. We zijn met z'n tweeën! We verzinnen wel wat.”

Hijgend droegen ze hun fietsen met de tassen de trap op.

„Ha, ik ruik bruinebonensoep. Waar zit die mam?”

„Kinderen, wat zijn jullie laat. Dekken jullie even?”

„Moet dat nog?” viel Ré uit.

„'k Moest naar een ziek kind, Ré.”

„Altijd die rotschool ook! U gaat maar naar de zieke kinderen van uw school en wij kunnen voor het werk opdraaien.” Ré viel snikkend op een stoel.

„Jij naar boven. Mars!” baste vaders stem.

„'k Ga al!” gilte Ré, en rende de trap op. Maar op de overloop kwam ze tot zichzelf. Donker . . . O, 't was donker op haar kamertje. En dat mocht niet. Er moest altijd een klein lichtje branden voor de vogeltjes. Anders konden ze, als ze schrokken, tegen de tralies opvliegen. Dàt

kwam er nu van, dat ze zo laat thuis waren. Náár van een bang gevoel deed ze de deur open. Angstige fladdergeluidjes bereikten haar. Doodsbang draaide ze 't licht aan, doodsbang móest ze naar de kooi kijken.

„Ooo...” Als een bange kreun ontsnapte het aan haar lippen. Weerloos, ellendig, hing daar één van de twee muskaatvinkjes dood tegen de tralies. Doodgevlogen... In 't donker doodgevlogen.

Misselijk van verdriet zakte Ré op haar bed neer, begroef haar gezicht in 't kussen. Alles, o alles was verknoeid — alles...

't Was stil in huis. De bovenste traptree kraakte heel even. Even hield Ré haar adem in, bleef luisteren. Niets te horen. Dan maar weer verder. Daar was Douwes kamer. Bijna onhoorbaar duwde ze de deur open. „Douwe! Douwe!” Hees fluisterend klonken de woorden door de stilte. De rustige adem van de jongen hokte even, ging dan weer door.

Maar weer probeerde Ré het: „Douwe! Douwe!” Stevig greep ze zijn schouder vast, schudde hem heen en weer: „Douwe.”

Met een lange zucht ontwaakte Douwe half en half: „Wat is er?”

„Douwe! Help me toch.” De schreiende stem maakte hem eindelijk helemaal wakker. Verbaasd kwam hij overeind en knipte zijn lichtje aan. Daar zag hij zijn trillende zusje.

„Wat is er?”

„Er is een vogeltje dood. Kun jij 't uit de kooi halen? Ik durf niet. Douwe, toe Douwe. Doe je 't? Heel voorzichtig, dat niemand het hoort?”

„Dood? Hoe kan dat?”

„'t Is allemaal zo ellendig. Oo!” Zacht jammerend zakte Ré neer op het bed.

Douwe ging rechtop zitten. „Vertel eens,” zei hij kort, „en huil niet meer. Hier, drink wat.” Hij tastte diep onder z'n bed, schonk iets in een glas.

„Jakkas, dat is wijn!” Ré duwde het glas walgend weg. „Hoe kom je er aan?”

„Stel je niet aan. Drink op en vertel.”

Eerst klappertandend, maar allengs kalmer, vertelde Ré alles van die ellendige middag.

„En als ik die sinaasappels niet gekocht had, waren we op tijd thuis geweest.”

„Waar had je ze voor nodig?”

„Voor Pims tante. Ik wou ze haar brengen en dan meteen naar het petje vragen.”

„Het petje? Welk petje?”

„Marieloes' jockeypetje.”

„Weet jij dan waar dat petje is?”

„Niet zeker. Ik denk, dat het bij Pims tante is en dat Pim het van haar geleend had voor die vliegavond.”

„Waarom denk je dat?”

„Pims tante is toch jullie schoonmaakhulp op school?”

„Wat? Dat is toch mevrouw Naaf?”

„Nou, dat is Pims tante Adrie. Zij kan het meegenomen hebben na schooltijd, toen ze 't lokaal schoonmaakte van meneer Droge.”

„Dus...” Heel langzaam kwamen de woorden bij de anders zo kordate Douwe, „dus, als Frits en ik niet gewed hadden, zou 't petje niet weggeraakt zijn, zou jij geen sinaasappels gekocht hebben, zou die kerel je niks gedaan hebben, was je op tijd thuis geweest, en was 't vogeltje niet dood geweest... Dus, eigenlijk is het vooral mijn

schuld." Even zat hij heel stil. „Ik kom, Ré. Zoek maar vast een doosje."

Samen slopen ze naar Ré's kamer, samen probeerden ze de angstige vogeltjes te kalmeren, toen het nare karwei eindelijk achter de rug was. Het vogeltje lag in een doosje. Ré keek ernaar, met tranen in haar ogen. Vanmiddag was het nog een vief, levend ding, nu was het kapot . . . dood. Zij, Ré, had niet goed op het levende tiereliertje gepast. Nu nog schoon zand in de kooi. „Laat het grote licht eerst nog maar even branden," raadde Douwe aan. „Dan kun je straks volstaan met het kleine lampje."

„Dank je," zei Ré zacht, „weet je, 't is . . . 't is eigenlijk mijn eigen schuld. Alles. Ik had niet moeten ruilen, zie je. Ik vond dat petje zo mooi, dat petje van Marieloes."

„Nee, je kunt nooit alles doen wat maar in je hoofd opkomt, zus," zei Douwe. „We zijn beiden stom geweest. Allebei. Morgen zullen we wel verder zien. Ben je boos?" „Op mezelf," lachte Ré door haar tranen heen.

„Ik ook," knikte Douwe. „Slaap maar gauw. Heb je wel eten gehad?"

„Katrien heeft me een paar boterhammen gebracht."

„Mooi. Is mam niet meer bij je geweest?"

„Jawel, maar ik deed net, of ik sliep. Ik wou niet, dat ze 't vogeltje zou zien, zie je."

„Ja. Nou, welterusten. En niet zeggen, dat ik wijn heb, hoor."

„Nee. Daag." Opgelucht ging Ré liggen, haar ogen naar een kiertje van 't gordijn.

„Heer, help me. Help me alstublieft, dat alles weer goed komt. En, vergeef me . . ."

Toen sliep ze in.

Douwe niet. Met zijn handen onder z'n hoofd lag hij de

kamer rond te kijken. Als mam maar niet elke dag weg was. Dan zou ze 't wel gemerkt hebben. Van Ré en van hemzelf. Hij zag verschrikkelijk tegen dat examen op. En als je je dan zo moedeloos voelde, zoals na die vier voor Grieks, had je wel eens een steuntje nodig. Hij had eens gehoord, dat 't allemaal niet zo erg meer leek, als je wat wijn dronk. Hij kon gemakkelijk zo'n flesje verstoppen, hier. Alleen in de vakanties gaf mama 't hele huis extra grote beurten, ook de kasten. Zelf moesten ze verder hun kamers in orde houden. 's Zaterdags was het een gewerk van belang en mam controleerde goed. Behalve z'n boekenkast. Goëd, nu gaf hij zijn ouders dus de schuld. Mooie jongen ben je, Douwe! Mam zou zeggen: „Ga nooit zonder bidden slapen.” Net of dat hielp! „Heb je 't wel goed geprobeerd? Je kunt er elk moment mee beginnen.” Bruusk knipte Douwe zijn lichtje uit; vouwde z'n handen.

Hoofdstuk 7

„Zou Pim er al zijn?” Ré keek speurend de Van Baerlestraat af, vanuit haar plekje voor de boekhandel. Koud was het. Ze hoopte maar, dat de kranten gauw kwamen. Maar ze moest toch beslist Pim spreken.

„Ha Ré, daar komen de kranten. Kom mee naar binnen,” zei Katrien, die de expeditieauto zag naderen. Snel werden de pakken kranten uitgeladen en de beide meisjes kregen, op hun beurt, hun honderd tien exemplaren uitgeteld. Net, toen ze de Van Baerlestraat wilden oversteken, kwam Pim er aan. Ré's gezicht klaarde op.

„Hallo.” Ze grabbelde naar haar sinaasappels.

„Hallo.” Pim mepte zijn fiets tegen de muur.

„Is je tante alweer beter?”

„Bijna. Ze gaat maandag weer naar school. Hoezo?”

„Asjeblieft. Een paar sinaasappels voor haar.”

„As-je-me-nou! Wat een kanjers. Bedankt hoor!”

„Zeg . . . e . . .”

„Wat heb je?” Verbaasd keek Pim het meisje aan.

„Zeg, dat petje, heeft je tante dat nog?”

„Ja, 'k geloof het wel,” zei Pim achteloos. „'k Geloof, dat ze het maandag weer mee naar het gymnasium neemt. Ze was knap boos, dat die naam van de piloot erin stond: T. Naastepad. We hebben van alles geprobeerd om het eruit te krijgen. Maar het staat erin en het blijft erin.” Pim haalde z'n schouders op en kneep zijn ene oog filosofisch dicht.

„Moet je eens goed luisteren,” mengde Katrien zich ongeduldig in het gesprek. Die Ré aarzelde zo! Ze durfde natuurlijk weer niet. Nou, dan zou zij, Katrien, wel eens even een handje helpen! En dat deed ze: „Moet je eens goed luisteren. Jouw tante had dat petje mee naar haar huis genomen, hè? Waarom?”

„Er zat een grote scheur in. Die wou tante even naaien. 't Was aan een spijker blijven haken, geloof ik. En dan wou ze het de volgende dag in de vitrine voor gevonden voorwerpen leggen.”

Katrien en Ré luisterden verwonderd. Opeens schoot Trien in de lach. „Dan moet jij eens aan jouw tante vertellen, hoe die pet op school kwam!” Stralend vertelde ze alles van de jockypet op de aardappelschaal en de weddenschap tussen Frits en Douwe.

„Maar ik moet het maandag aan Marieloes teruggeven. Kunnen we 't straks niet even halen bij je tante?”

„Ben je gek! Ik breng het straks wel even bij jullie, na mijn krantenwijk. Ik heb ook een aandeel in de schuld. Tot straks!” Hij grijnsde en was weg, de boekwinkel in, waar de laatste kranten aan hem overhandigd werden.

Met een licht hart deden de meisjes hun wijkje, deze zaterdagmiddag, zoveel mogelijk gebeurtenissen van de afgelopen week besprekend. Maar wat gaf het, dat ze niet zo vlug opschoten? Naar Amstelveen hoefden ze nu alvast niet!

„Mogen we helpen, Ré?” Hijgend kwamen Miebet en Karlijn aanhollen.

„Ja goed.” Gretig duwde Ré hun elk één in de handen.

„Hier Karlijn, breng jij er een bij Flim. Op een schoon plekje op de toonbank leggen, hoor.”

„En ik?”

„Kijk Miebet, die sigarenzaak, daar op de hoek. Ook op de toonbank leggen. En niet binnenstormen. De hele zaak staat vol mensen. 't Is zaterdagmiddag.”

Ziezo, dacht ze tevreden, dat was tenminste voor elkaar. Daar kwamen de beide hulpen alweer aanhollen.

„Nog meer?”

„Weg jullie,” lachte Katrien, „we gaan . . . we gaan . . .”

„O Karlijn, ze gaan een cadeautje voor je verjaardag kopen! Kom mee. We willen geneens met jullie.” De vrolijke Miebet trok Karlijn mee.

„Als Pim nou maar komt.”

„Doet hij beslist.”

„Als 't petje maar niet te erg bedorven is. Hé, kijk. Mam en pap willen net weggrijden. Zouden ze gaan stadten voor Karlijn? Hollen, Trien!”

Moeder hield vader, die het portier al dichtgeslagen had, tegen. „k Geloof, dat de meisjes ons nog moeten hebben,

Jelle."

Hijgend kwamen ze aanstuiven. „Wat gaan jullie kopen? Een boek of zo?"

„Dacht je, dat we daarvoor met de auto gingen?" Vader keek bepaald afwijzend.

„We dachten aan een bureautje met boekenplanken erboven en een stoel. Ze zou immers met september ook naar 't gymnasium?" verklaarde moeder, „en nu willen we even hier en daar kijken."

„Moet u aan de Ceintuurbaan zijn, pap. Hiervandaan links. Een enige zaak. Je ziet het zo."

„Bedankt. Gaan jullie maar eens handenwassen, smeerpotsen."

„Komt van de drukinkt," zei Katrien verontwaardigd. „Zo zuiver als goud."

„Zal wel," lachte moeder, „tot straks! Er is thee voor jullie."

Boven vonden de meisjes Douwe en Frits, die uitgebreid thee zaten te drinken. „Schenk ook even voor ons in, Douwe. We zijn doodmoe."

„Hoor die! Ik heb net auto gewassen. Dat is nog eens werken."

„Als je 't goed doet tenminste. Ga je even mee naar boven, Ré?"

Net toen ze zich opgeknapt hadden, werd er gebeld.

Ré deed open. „Goeie! Pim! Wat ben jij vlug. Heb je 't petje bij je?"

Pim kwam met lange benen de trap op.

„Natuurlijk."

„Bestaat niet," zei Katrien ongelovig. „Ben je dan al helemaal naar Amstelveen geweest?"

„'k Mocht de brommer van m'n vader lenen."

„Echt? Mag ik even achterop zo meteen? Ben je al zeshien?”

„Hierzo! Wat dacht je dan!”

„Kom mee naar binnen. Blijf je thee?”

„Graag.”

Katrien nam de gastvrouwelijke plichten waar en nu kwam eindelijk, naar het schéén tenminste, de jockeypet-puzzel tot een oplossing.

„Dus: jij had het ding van je vriendin geleend?” vroeg Pim aan Ré.

„Met haar geruild,” bekende Ré blozend. „Voor mijn ijsmuts.”

„Die mooie? Die mam zelf gebreid heeft in haar beetje vrije tijd?” kreet Katrien.

„Ja, maar die heb ik al terug, hoor, en m'n wanten ook. Ze wou dat stelletje wel graag weer lenen, als ze voor de provinciale wedstrijden moet rijden. In Deventer geloof ik, op de kunstijsbaan, of op de Jaap Edenbaan, dat weet ik niet precies. Mijn muts brengt haar geluk aan, zegt ze.”

„Nou, dat petje van haar is anders een ongeluksding,” bromde Frits.

Douwe barstte in lachen uit. „Hij stond je machtig, jô. Dat vond Droge ook.”

„Droge!” Frits sprak de naam uit, of hij iets vies proefde.

„Weet die slemiel niets beters te doen dan het af te pakken,” mopperde hij. „'t Was bepaald een sieraad in de klas aan die kaarteknop.”

„Nou, toen ergerde m'n tante zich dood, dat ze kléren vond in de klas! Zij wou het dus in de vitrine voor gevonden voorwerpen leggen, maar 't bleef haken aan een spijker of zo. Zó'n naad los. Nou, toen nam ze het mee naar huis om te naaien. Maar ze werd ziek en toen pikte

ik het mee, de lucht in. Vandaar die naam.”

Onder 't praten had hij een pakje op tafel gelegd, wikkelde er een groot papier af en allemaal bogen ze zich over het hoedje, dat ogenschijnlijk nog splinternieuw was. Maar je moest de binnenkant niet bekijken!

„Zo kan ik het onmogelijk teruggeven,” zei Ré verslagen. Nee, dat kon niet. Dat was duidelijk.

„Ik weet wat!” Katriens ogen schitterden. „Die naam krijgen we er natuurlijk nooit meer uit. Maar als we er nu eens een nieuwe voering in naaien, over de oude heen? En dan niet wit, want daar schijnt die naam, T. Naastepad, nog doorheen, maar een rooie? Ik heb boven nog een nieuw lapje rood liggen.”

„Marieloes zal zeker niet weten, dat er witte voering in zat! Nee, daar trapt ze niet in,” zuchtte Ré.

„Ga eens op zij met je arm, Douwe. Wat voor papier ligt daar op tafel, vlak bij je elleboog?”

„'t Lijkt wel een brief,” merkte Douwe op. „Nee, toch niet. 't Is . . . o zeg, 't is 't verlanglijstje van Karlijn. Drommels, die is ook nog jarig morgen. Hier hebben pap en mam natuurlijk net op zitten studeren, voor ze de stad ingingen. Ik heb ook nog geen cadeautje, jullie? Eens kijken, wat de dame wenst. Waar staat het: even kijken . . . nou, ze heeft er wel een heel epistel van gemaakt . . . Ha, hier:

1. Een jockeypetje.

2. als 1.

3. als 1.

Ha mieters! Horen jullie dat?”

„Hier! Geef hier.”

„Laat eens kijken.”

„Ja, warempel, 't is waar.”

„Nou jongens, dan geven we Marieloes een nieuwe jockey-pet en jullie lappen deze op voor Karlijn. Klaar is Kees. Hoe duur is zo'n ding?"

„'k Geloof f 6,90."

„Prachtig. Hier, f 2,30 van mij." Douwe haalde met breed gebaar z'n beurs te voorschijn. Maar z'n gezicht betrok aanmerkelijk, toen hij deze opende. „'k Heb het niet eens helemaal. 't Is ook eigenlijk te gek, hè? f 2,30 per persoon. Mam zei toch, dat we ongeveer f 1,50 moesten aanhouden voor cadeautjes onder elkaar?"

„Ik leg er f 1,50 bij," verklaarde Frits, „ik zit ook in 't komplot."

„Ik ook," zei Pim gretig „ik doe ook mee. Is f 1,50 goed?"

„Als jullie beslist willen," vond Douwe grootmoedig, „vooruit dan maar." Nog even zoeken, tellen en wisselen: „Ziezo, hier heb je 't hele zaakje: 't hoedje en van ons elk f 1,50. Naai er nu maar vlug een nieuwe voering in, dan koop je een nieuw petje verderop in de Van Baerlestraat, je haalt daar het nieuwe papier af en doet dat om het opgeknapte kneusje en je geeft maandag Marieloes' dopje terug, in een krant verpakt."

„Hoor hem eens! Opgeknapte kneusje! Je zult eens wat zien, jongetje! Niet van spiksplinternieuw te onderscheiden," riep Katrien verontwaardigd.

„Des te beter," zei Douwe, „incident gesloten."

Hoofdstuk 8

„Hoera! Hoera! Hoera!” klonk de juichkreet 's zondagsmorgens voor Karlijn.

„En nu de cadeautjes,” straalde de jarige.

Douwe, die op de piano het: „O wat zijn wij heden blij” begeleid had, kwam ook naar de feestelijk gedekte ontbijttafel. Met gretige spanning pakte Karlijn het ingewikkelde pakket, dat ze van vader en moeder gekregen had, uit.

„Een poppekamer,” raadde Janneke alvast, die dat het summum van heerlijkheid vond.

„Niks hoor, een boekenplank, denk ik,” raadde Josje.

„Ja, en de rest,” zei Douwe.

„Een bureautje! Met boekenplanken! Dank u, dank u wel!” Karlijn bekeek haar nieuwe schatten met verbaasde vreugde.

„Dat u daaraan gedacht hebt, aan 't gym bedoel ik,” glunderde ze.

„En nog is het einde niet! Ga maar eens op de studeer kijken.” Dat was vaders heiligdom, vlak naast de huiskamer.

„Ik moest er nog eens een slot op laten maken. Iedereen komt er maar binnen,” had hij al menigmaal verzucht. Maar Karlijn mocht er nu echt naar binnen. „Een stoel! O, een stoel voor mij alleen! Fantastisch.”

Daar kwamen ze al met het geval aansjouwen.

„Zit-ie lekker?” informeerde Douwe, maar Karlijn wipte er gauw het eerst op. „Een echte werkstoel,” verklaarde ze.

„Schiet op, Karlijn, ik moet vanmorgen orgelspelen in de Oranjekerk. En de dienst daar begint al om 10 uur,” zei Douwe. „Asjeblijft, namens Trien, Ré en mij,” voegde

hij eraan toe, een keurig pakje met een deftige winkelnaam aan zijn zusje overhandigend.

Karlijn voelde haar handen trillen. Ze had al lang de naam gelezen. Zou . . . zou . . . ?

„Mag ik het papier?” vroeg Jos, toen Karlijn het afgewikkeld had. Maar er was ook nog een laagje fijn vloeipapier, met overdreven veel plakband vastgemaakt.

Maar ja, dat had je bij die dure zaken, dacht moeder.

„Een jockeypetje! Een jockeypetje! O, dank je wel. Enig. Dat wou ik juist zo graag.”

„Kinders toch,” zei moeder verbaasd, „is dat nou wel praktisch?”

„'t Is enig. 'k Vind het hartstikke goed,” verklaarde Jos, „mag ik het eens lenen?”

„Als ik op jouw fiets mag!”

„O gerust.”

„Zet eens op,” verzocht vader.

„Goed, Karlijn, heel goed,” klonken de goedkeurende kreten van de meisjes.

„Ja, als je haar wat korter was,” voegde moeder er spijtig aan toe. „Nou heb ik tòch weer die kapper vergeten. Dat komt van die . . .”

„Stil maar, mam,” troostte Karlijn, „van die akelige school wou u zeggen? Maar van die akelige school komt het ook, dat ik zo'n fijn bureautje gekregen heb! En ik wou toch zo graag mijn haar laten groeien? Net goed, dat u 't vergeten bent!”

„Ik zet wel krulspelden, mam, vanavond. Dan is ze morgen netjes voor de televisie.”

„Niet zo opzichtig, hoor.”

„Maakt u zich maar niet ongerust.”

„Kom hier, Karlijn, wel gefeliciteerd en dit heb je van

mij."

„Dank je, Jos. Een boek, fijn."

„Ja, van Pietje Bel," verklapte Janneke.

„Ruil dat gauw voor iets goeds," adviseerde vader.

Vurig protest van de jongere garde. „Een mieters boekje, pap, echt!"

„Ja, meesterlijk," zei vader ironisch.

„'t Gaat wel over," glimlachte moeder.

„En een reep van mij en wel gefeliciteerd." Dat was Janneke, die het nu welletjes vond.

„En nu ontbijten, vlug, want Douwe moet zo weg."

„Dan eerst maar lezen," vond vader, „anders schiet dat erbij in. Karlijn, geef de bijbel eens. Zoek Psalm 12 maar op. Zo oud ben je toch, hè?"

Karlijn knikte lachend. „Ja pap, nou hoor ik bij de groten."

Een vreemde verjaardagspsalm, dacht Douwe, maar toch: des Heren woorden zijn zuivere woorden... dat stond erin... Hij dacht er nog over na, toen hij zich naar de Oranjekerk spoedde. Fijn was dat, om mee te mogen doen in een kerkdienst. Hij speelde graag en hij deed het goed. Maar eens hoopte hij toch ook als dominee... Weg die gedachte. Eerst maar eens slagen voor zijn eindexamen.

„Klaar, jongens?" vroeg moeder. „Kom mee dan. We kunnen niet allemaal in de auto. Ik ga lopen, wie gaat ermee?"

„Janneke en ik, mam," zei de jarige.

„Wij komen wat later met vader. We ruimen even gauw wat op, hè Ré?"

„Fijn, op zondag jarig. Nou hebt u ook tijd, hè mam?"

„En fijn om te wandelen naar de kerk en niet in de auto te gaan," vond moeder.

„Kijk nu dat prachtige Museumplein eens. De knoppen

worden al dik.”

„U kijkt door een vergrootglas,” lachte Karlijn.

„Je zou huppelen!” vond moeder, en ademde diep de pittige winterlucht in.

„Ik ken een mooie pas,” zei Janneke en huppelde vooruit.

„Niks an. Ken ik ook,” zei Karlijn.

„En ik,” voegde moeder eraan toe en daar huppelde het drietal langs de tuin van 't Stedelijk Museum.

„U bent ook niet gauw moe,” hijgde Karlijn verbaasd.

„Ik oefen elke dag,” lachte moeder.

Het werd een heerlijke zondag, compleet met een feesttaart met twaalf kaarsjes.

„Mag ik morgen trakteren, mam? Als we in de bus naar Bussum zitten?”

„Naar Bussum? O ja, kind. Naar de studio. Dat is waar ook.”

„Mag mam wat eerder van u uit school, pap?”

„Tot hoe laat heb je morgen gewoonlijk les, Tini?”

„Tot kwart over twaalf. Maar ik zou eigenlijk om half-twaalf thuis moeten zijn. De bus vertrekt namelijk om halfeen van Karlijns school. En nu wonen we wel praktisch naast de school, maar ik moet haar toch warm eten geven en haar netjes laten vertrekken.”

„En een hart onder de riem steken,” bromde Douwe, met een schuine blik naar Ré, „daar zijn moeders toch voor?”
't Was even vreemd stil.

„Hebben jullie dat dan nodig?” vroeg vader verbaasd.

„Soms,” zei Ré met een hoogrode kleur.

„Nou, vooruit dan,” zei vader fronsend, „maar ik dacht eigenlijk dat nu Karlijn twaalf is en voor de televisie wil, ze ook maar flink genoeg moest zijn om . . .”

Daar klonk een koor van protesten op.

„Net, of je zo maar voor de televisie komt, alsof je een boodschap gaat doen!”

„U zou zelf zenuwachtig zijn, pap.”

„’t Is toch een eer, dat ze uitgekozen is?”

„Ze heeft het toch niet gewild?”

„Nee?” lachte vader met z’n handen voor zijn oren. „Nou, dan mag ze van mij thuisblijven!”

Die oplossing werd nog minder aanvaard en dus kreeg moeder met algemene stemmen vrij.

„Ik zorg voor je en daarna zwaai ik je uit ook,” fluisterde ze Karlijn in, „is dat even wat?”

Hoofdstuk 9

Dat gebeurt me nooit! dacht moeder verbluft, toen ze met een vaartje in bus E belandde. Zo vlot ben ik nog nooit thuisgekomen van school. Eerst mocht ik al om halfelf weg, omdat Hartevelt mijn klas erbij nam, toen stond meteen bus D klaar en hier, bij ’t Amstelstation, kon ik nog net bus E halen. Als ik nou de stoplichten ook nog meeheb . . .

Precies om elf uur was moeder thuis.

„Zo moeder Tini, en nu maar eens gauw aan de gang. Karlijn zal zo wel thuishkomen. Dan gaan we samen een kopje koffie drinken. Dus: eerst koffie zetten. Zouden er nog eitjes zijn? Ja. Goed zo. Dus daarna een bordje soep-met-balletjes bereiden en een heerlijke uitsmijter. Een bordje yoghurt en een sinaasappel toe.”

Daar kwam Karlijn al aandansen met Miebet. „Mogen

we nog even helpen op school, mam? Wij wonen het dichtstbij."

„Goed hoor, als je hier kwart voor twaalf maar bent. Eet Miebetje ook met ons mee?"

„Graag, tante Tini."

„Prachtig. Tot straks dan."

Vreemd stil was het, zo alleen in het grote huis. Alles stond nu klaar, wat zou ze nu eens gaan doen? Eigenlijk was er zoveel, dat ze moest aanpakken. Ze zou alles wel tegelijk willen beginnen. En dat was onzin natuurlijk. Eerst maar een sterke kop koffie en dan van boven naar beneden werken, dus eerst Douwes kamer.

Nu, dat viel niet tegen. Douwe hield zijn spulletjes netjes; zijn bed was goed opgemaakt, het raam stond wijd open. Keurend gleden haar blikken langs de boekenkast. Wat had die jongen al een massa boeken!

Hij koopt er nog wel eens een, dacht moeder, nu hij verdient met orgelspelen in de kerk. Kijk, hij heeft zowaar de hele serie van Churchill's memoires, tot mijn verrassing. Ze moest eens even kijken, waar 't eerste deel mee begon. Voorzichtig poogde ze het boek eruit te nemen. Gek, het ging niet vlot; er zat wat achter, iets glads. Een fles nota bene. Toen hield moeder Tini de wijnfles in haar hand. Verdrietig bekeek ze de nog bijna volle fles en weer klonk Douwes stem haar in de oren, gisteren: „... en een hart onder de riem steken. Daar zijn moeders toch voor?" Ja, daar zijn moeders voor. Niet om uit hun huis te lopen en ander werk te doen!

Vermoeid steunde ze haar gezicht in haar handen. Zo bleef ze zitten, heel stil, als in gebed...

Kom, nog even in de andere kamers kijken. 't Werd tijd om de eitjes te bakken. Karlijn had haar bed open laten

liggen voor 't raam. Maar gauw even opmaken. Ré's kamertje was netjes. Zouden de vogeltjes wel genoeg te drinken hebben? Die schattige beestjes!

„Piet, piet,” lokte ze. Wat lekker vinnig, die Napoleonne-tjes, tak op, tak af, tak uit, tak in . . . Kom vinkje, waar is je maat? Toch niet ontsnapt zeker? Dat was wel eens gebeurd. Als het voeren 's morgens eens wat al te snel moest gebeuren en de kooi niet zuiver gesloten werd, ontsnapte er soms eentje. Dan moest-ie bij 't raam zijn, boven op de gordijnroer. Moeder speurde, zocht, nee, nergens. Hoe kon dat nu? Hoorde ze daar beneden de kinderen al? Vlug naar de keuken dan maar.

„Dekken jullie de tafel even, kinderen? Voor de gezelligheid eet ik mee.”

En gezellig werd het. Karlijn genoot uitbundig.

„Anders moeten Janneke en ik altijd overblijven op school. Dit is veel fijner. Was u maar altijd thuis.”

Haar woorden deden pijn, ze spoelden als een groot verdriet om moeder heen.

Douwe dacht het, Ré had het nodig en die kalme Karlijn ook.

„Je ziet er keurig uit,” prees ze, „zo met je nieuwe zwarte broek en je lichtgroene truitje.”

„De jongens hebben korte broeken en witte blouses,” wist Miebet. „Wat zit je haar leuk, Karlijn.”

„Heeft Trien gedaan. Heb je dit al gezien?” Karlijn holde naar de slaapkamer die ze met Janneke deelde en kwam terug met haar jockeypetje op.

„Wat leuk,” vond moeder.

„Goed zeg!” riep Miebet. „Laat eens kijken. Staat het mij?”

„Voorzichtig, hoor. Hij is pas nieuw. Gisteren op m'n

verjaardag gekregen. Net zo één als Marieloes, die vriendin van Ré. Maar die heeft witte voering en ik rode.”

Liefkozend streek ze over het zachte, nieuwe rood. „Dit wordt lang niet zo gauw vuil, hè mam?”

Moeder bekeek het ook nog eens goed, draaide het om en om . . . Toen kwam er een vreemde trek op haar gezicht. Ze bracht het petje naar haar gezicht, rook aan het lint, dat een beetje kort leek: ja, jus! Absoluut een juslucht. Hoe kon dat nou! Nog eens keek ze naar de voering. Die leek wat los ingezet, niet zoals iets er uit zag als het uit de winkel kwam. Onopvallend drukte ze de voering stijf aan: schemerde er iets wits doorheen? Wat voor raadsel was er met dit petje? Wat voor raadsels waren er hier in huis?

„Mag ik het, mam? We moeten weg.”

„Ja, kind. Zullen we dan danken?” En natuurlijk meteen bidden voor een goede middag, daarginds in de studio, een goede middag voor de beide zesde klassen, die elkaar vanmiddag moesten bekampen in het televisieprogramma „'t Is een toer”.

„Nog even afruimen, jongens. Zo is 't goed. Als de kamer maar netjes is. Als ik straks terugkom, eet ik eerst met Janneke en dan was ik af. Niets vergeten? Nog een banaan mee elk?”

„Laat maar, mam, we krijgen daar wel iets.”

„Ik heb er ook een voor Karlijn, tante Tini,” vertelde Miebet, „ik zal goed voor haar zorgen.”

„Je bent een schat!”

Wat een drukte bij school! „Ik benijd u beslist bijzonder,” lachte moeder, terwijl ze meneer Terheutel begroette.

„Kan ik me voorstellen. We zullen heel gelukkig zijn als we alle kinderen weer behouden thuisbrengen. Maar Bussum is gelukkig niet zo ver.”

„Ze moeten tegen Polderoord? Nu, die kinderen hebben een veel langere reis.”

„We gaan. Daag! Daag!”

„Dag Miebet! Dag Karlijn! En, als jullie verliezen: met- een je tegenstanders sportief feliciteren, hoor!”

„Altijd,” beloofde Karlijn.

De bus reed onder luid gejuich weg en zwaaide de hoek om. Moeder nam Janneke mee in huis.

„Ik ook een eitje?”

„Lust je die?”

„Nou! Wat echt, dat u er bent.”

„Zet jij de eierdopjes even neer.”

„Nou is Karlijn al haast in Bussum.”

„Zou ze winnen?”

„Zou jij wel durven?”

„Ik wel, hoor! Je moet in zo'n prikkarretje. Wie 't hardste kan. 'k Heb 't wel eens voor de televisie gezien. Kan ik best. Ik ben hartstikke goed in gym.”

„St! Zo'n lelijk woord.”

„Zeggen we altijd, als u er niet bent.”

„Mooi is dat.”

„Mieters mag je wel zeggen, hè?”

„Help maar gauw afruimen, dan kun je nog een poos touwtje springen bij school.”

Stralend vertrok Janneke, moeder in huis achterlatend.

Hoofdstuk 10

„Zijn ze nou nog niet terug uit Bussum?” Vader keek verbaasd de kring om de tafel langs.

„Laat hè? Maar ze moesten eerst geloof ik nog een proefwedstrijd spelen. Kom, schep jij de soep vast op, Katrien? En loop jij even mee naar de keuken, Ré? Heb je de yoghurt klaargemaakt, Jos?”

„Ja, mam. 't Staat op de schoorsteenmantel.”

„Goed zo. Zullen we dan maar beginnen?”

Pas toen de laatste hap binnen was werd er lang en hevig gebeld en meteen klonk er een oorverdovend geraas op de trap.

„Die hebben wel gewonnen,” lachte vader, „wat een kabaal!”

„Hoera!” gilde Karlijn, „wat zeggen jullie van mijn lekkers? Een hele puntzak vol. Bewaart u het, mam? Als Ineke uit Brussel komt, trakteeer ik.”

„Laat eens kijken.”

„Nee, toe nou, ik had het eerst!”

„Ging 't goed, Karlijn?”

„Heb je ook een bok geschoten?”

„Peter was goed, jô!” zei Karlijn. „Moet je horen: weten jullie dit? In tien seconden moet je 't antwoord hebben. Over een brug gingen drie ruiters te paard en vier jachthonden. Hoeveel poten liepen er over die brug?”

Even stilte: „Vierendertig,” riep Jos.

„Zesentwintig,” aarzelde Janneke.

„Achtentwintig,” dat was vader.

„Negen . . . Tien seconden,” telde Karlijn.

„Ineke zou zeggen: zestien,” kwam Ré, „want mensen en paarden hebben benen; alleen dus viermaal vier is zestien

poten, van de honden.”

„Goed! Maar je was net even te laat. Peter wist het dadelijk. Polderoord niet.”

„Stonden jullie voor één microfoon?”

„Nee, zij hadden er een en wij een. We konden elkaar niet horen, want als wij onze vragen kregen, hadden zij een koptelefoon op, waar muziek uit kwam. En als zij aan de beurt waren, kregen wij dat.”

„Heb jij ook wat gezegd, Karlijn?”

„Ja, we moesten drie vruchten noemen, die met een A begonnen. Peter zei aardbei en Walter appel en ik abrikoos.”

„Steengoed.”

„Ja, hè? Zij wisten er maar twee. Maar ze hadden wel andere goeie dingen, hoor. Ik weet het niet meer precies. Dat zien we woensdag over een week wel, als het uitgezonden wordt.”

„Mogen jullie nu meedoen in de finale?”

„Ja, meesterlijk, hè? Maar ik durf niet meer.”

„Tuurlijk wel. Mam steekt je wel een hart onder de riem.” Douwes ogen lachten.

„En hoe vonden ze je pet?”

„Eindeloos! 't Is mijn gelukspet,” zei Karlijn.

En die beide laatste opmerkingen brachten mam opeens weer met beide benen op de grond.

„Jongens, papa heeft dadelijk kerkeeraadsvergadering. We drinken nog gauw een kopje koffie met elkaar, over een halfuur ongeveer. Wie zet de koffie? En wie wassen er af? Dan breng ik Janneke even naar bed.”

„Zo vroeg al?” protesteerde deze jongedame.

„Karlijn, ga meteen mee naar de badkamer, dan mag je nog even in je pyjama naar beneden.”

Bij het verlaten van de kamer nam moeder Ré even apart. „Als ik Janneke in bed heb, kom ik je halen voor de koffie. Goed?”

„Ja mam, fijn.” Maar Ré voelde plotseling een vage onrust. Zou mam het vogeltje soms gemist hebben?

„En ik geloof, Douwe, dat vader jou even moet hebben; in de studeer.”

Toen Katrien, die met Josje corvee had, een halfuur later de gong voor de koffie luidde, lag Janneke op één oor. Karlijn zat innig tevreden voor de haard op de grond, en moeder kwam met Ré naar beneden. 't Leek, of Ré gehuild had, dacht Katrien, maar ze zag er eerder opgelucht dan verdrietig uit. En daar kwam Douwe met vader uit de studeer. Die leek ook wel wat van de kook.

„Zo,” zei vader vergenoegd rondkijkend, „mag ik nu al je schatten ook eens zien, Karlijn? Ik ben langzamerhand wel aan de beurt, zou ik zeggen.”

„O pap, hebt u 't nog niet gezien? Ik . . .”

„Stil maar. Al die grote schreeuwers moesten 't natuurlijk eerst zien, hè?”

„Wacht even, pap, er moet nog iets bij.”

Karlijn holde naar de gang en kwam met haar jockeypetje op terug. „Mijn gelukspetje. Fijn, dat ik het toch gekregen heb,” zei ze blij.

„Wel, dan moet het maar weer midden op tafel, net als die eerste keer midden op de aardappelschaal,” merkte moeder fijntjes op, schoof de bloemenvaas terzij, nam voorzichtig het dopje van Karlijns hoofd en legde het midden op tafel.

Toen barstten de vragen los: „Waarom? Wat bedoelt u?”

„Dat andere was toch het petje van Marieloes?”

Maar omdat alleen Jos en Karlijn maar vroegen, was 't

gauw stil.

„Dat petje zou heel wat vertellen, als 't praten kon,” zei moeder geheimzinnig, met een lach naar vader.

„Maar 't kan niet praten,” zei Jos.

„En dus maken wij er maar een vervolgverhaal van. Als jij eens begon, Ré.”

Ré slikte even, maar voelde moeders hand.

„Nou, dat van die ruil weten jullie al. En die gekke weddenschap?”

„Een klein beetje van gehoord,” zei vader.

Douwe gaf de scène in de klas nog eens overtuigend weer, al was het niet met zijn gewone branie.

„En nu ik,” lachte Katrien, „alles van Pims tante, mevrouw Naaf?”

„Goeie! Ging het zó?” riep Jos, „en hoe kwam het petje dan bij ons, of . . .”

„Dat weten Ré en Katrien wel!”

Met zeven paar oren en ogen, die langzamerhand gingen glimmen van plezier, volgde 't hele span de avonturen van 't petje.

„Wel verdraaid,” zei vader, „geef me eens een sigaret, Douwe. Wat zijn jullie een apen.”

Maar Douwe gaf in zijn verwarring het hele pakje. Nu kwam hij immers aan de beurt? En die fles wijn . . . Maar: eerlijk zou hij 't vertellen: „Nou, ik had Ré met dat vogeltje geholpen . . .”

„Hij heeft me echt getroost,” zei Ré verlegen.

„En toen had jezelf troost nodig?” vroeg vader.

„Ja, dat wel. Maar die wijn krijgt mam.”

„Goed zo.”

„Ja,” vervolgde Ré, begerig om Douwe te helpen, „toen hebben we een nieuw petje voor Marieloes gekocht en

hier heeft Katrien een nieuwe voering in genaaid, over de witte heen. Toen was het weer gewoon nieuw."

„Behalve het puntje van het lint," glimlachte moeder.

„Ruik maar eens, vader."

Vader snoof drie keer. „Jus!" riep hij.

„Ik weet het! Dat lint slierde door de juskom!" riep Jos.

„En toen heb ik het smerigste puntje eraf geknipt. Je zag er toen niks van, als je 't niet wist."

„Maar jij wist het nou net wèl," merkte vader op. „Ga door, jongens, 't wordt spannend."

„Ha, ha, 't is eigenlijk uit!"

„Dus: ik heb dat petje met de naam van de piloot erin? Laat eens kijken!" Vóór iemand het kon verhinderen, had Karlijn het petje te pakken, trok er met enkele rukken de voering uit, die inderdaad niet zo degelijk vast zat en toonde triomfantelijk de duidelijk geschreven handtekening van de piloot: T. Naastepad.

In het opgewonden geroezemoes ging het van hand tot hand.

„Heb ik dáár nou die voering voor ingezet?" merkte Katrien plezierig op.

„Die voering mag je houden! 'k Heb het zo veel liever." En Karlijn kaatste het als een rood balletje naar Katrien toe.

„Zo, en nu ga ik trakteren," zei moeder. „Een glaasje wijn voor de groten en . . ."

„. . . limonade voor de één na groten," vulde Jos aan.

„En ik ga wat zeggen," vervolgde vader. „Je moet me wat beloven, Karlijntje."

Wat verlegen keek Karlijn naar vader. Hij keek zo ernstig opeens. Ook de anderen werden stil.

„Je moet beloven, dat je héél zuinig op je jockeypet zult

zijn. 't Is niet alleen j uw gelukspet, het wordt ook het gelukspetje van ons allemaal. Door de gebeurtenissen met dat leuke rood en blauwe geruite en wit gevoerde ding hebben mam en ik begrepen, dat de school het voortaan zonder haar moet doen."

„Bedoelt u, dat mam weer gewoon thuis is? Net als andere moeders?"

Karlijn vroeg het heel voorzichtig, net, of ze 't nog niet erg geloven kon.

„Precies."

„D t . . . d t is het grootste geluk," zei Karlijn zachtjes, met glanzende ogen.